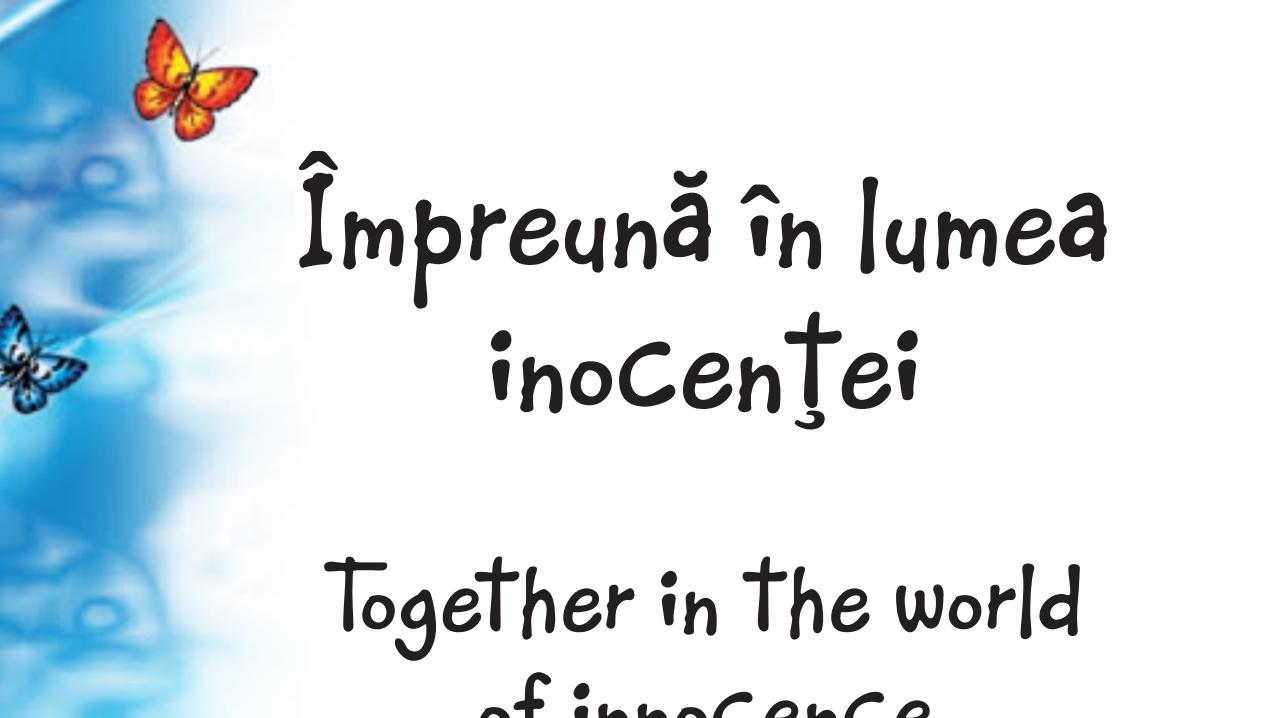

Floare Horincar

Terezia Stoica

Împreună în lumea inoCentiei

Together in the world of innocence

Editura Școala Noastră
2010

Referenți:

Prof. Dr. Teodor Sărăcuț Comănescu, inspector școlar
Dorica Dan - președinte APWR/ANBRaRo

Ilustrator:

Prof. Dan Ștefan Marius

Traducători:

Czondi Etelka, voluntar APWR
Rob Pleticha, voluntar Peace Corps

Colaboratori:

Mihaiela Fazacaș, psiholog
Amalia Sabău, psiholog
Emese Iuhoș, psihopedagog
Cosmina Băican, psihopedagog
Lazar Zsuzsa, psiholog
Ioan Florin Horincar, profesor

Tipărit la TEHNO-PRINT Zalău
tel./fax: 0260 611227

Cuvânt înainte

Asociația Prader Willi din România consideră ca fiind deosebit de importantă educația copiilor în spiritul acceptării semenilor, înțelegerii și implicării lor afective. Este o investiție în prezent, pentru a asigura un viitor mai bun generațiilor următoare.

Noțiunea de educație incluzivă este tot mai prezentă în școala românească, dar, oare suntem pregătiți pentru asta? Înțeleg dascălii și părinții copiilor sănătoși acest lucru? Înțelege oare comunitatea care-i sunt responsabilitățile în această privință? A pregătit cineva copiii pentru o astfel de situație?

Școala are, ca de fiecare dată, mijloacele și pârghiile necesare formării acestor trăsături, știe cum să stimuleze acceptarea și înțelegerea, dar credem că nu poate să facă singură acest lucru, ci prin implicarea tuturor factorilor care pot produce transformări.

Ca organizație implicată în viața unor copii cu care soarta a fost mai puțin „darnică”, am considerat necesară intervenția noastră în educația copiilor. Și ce alt mijloc mai eficace de stimulare am fi putut aborda decât poveștile pentru copii, cele care ne captivează întregul univers într-o anumită etapă a vietii, influențându-ne dezvoltarea afectivă ulterioară?

Doamnele învățătoare care au scris această carte au încercat să ne arate că viața copiilor la școală sau în societate, relațiile dintre copii, constituie un mijloc important de a se cunoaște mai bine, de a aprecia corect situațiile de viață, deciziile luate de ceilalți, dar și oportunitatea de a se implica atunci când este nevoie.

Dragi copii, aceste povești pot fi adevărate. Citindu-le, veți înțelege cum să vă comportați într-o anumită situație față de colegii voștri. Pentru ei, fiecare zi înseamnă o adevarată bătălie pentru viață!

Dorica Dan, președinte APWR

Foreword

The Romanian Prader Willi Association considers education of children in the spirit of acceptance of others, and children's understanding and emotional sensitivity to be particularly important. It is an investment now for future generations.

The concept of inclusive education is increasingly present in Romanian education, but, is Romania really ready for this? Do teachers and parents of healthy children really understand? Does the community understand that it is responsible in this regard? Have parents prepared children for such a situation?

The school has training and leverage these features, and knows how to foster acceptance and understanding, but we can not do this alone, but by involving all the factors that may cause changes.

As an organization involved in the lives of children who fate has been less than generous, we considered our intervention in the education of children necessary. And what more effective incentive could we offer than to create stories for children? As children, the whole universe captivates us at this stage of life, and influences our subsequent emotional development.

The teachers who wrote this book have tried to show us that children's lives, at school or in society, and relations between children, constitutes an important means to know better, to properly assess situations of life, the decisions of others, but also the opportunity to be involved when needed.

Dear children, these stories are true. Reading them, one understands how to behave in a certain situations with colleagues. For some, every day means a real battle for life!

Dorica Dan, president RPWA

De dincolo de Cuvinte...

De câte ori ne întoarcem cu gândul la copilărie, chipul nostru creionează un zâmbet larg, bland și cald. Nostalgia, adesea, cu greu stăvilește în ochii noștri o lacrimă fierbinte. E un truism să afirmi că nicicând nu poți să uiți de copilărie! E leagănul între a exista și a deveni. Pentru că **aici**, în copilărie, suntem **acasă**, **aici** suntem lipsiți de griji, **aici** suntem **dornici** să ne jucăm, să simțim bucuria fiecărui răsărit și asfintit de soare. Aici toți copiii sunt prieteni. Se ceartă, din te miri ce, apoi după câteva minute vine și împăcarea. De ce **aici** și **dramul de nimic** și-l pot împărti? E bucuria de a arăta că au și placerea de a oferi. Niciun copil nu alege să se joace singur. Și totuși, de multe ori, noi, adulții, le deranjăm nevinovatul joc. De ce... ?

Totuși copiii sunt la fel și totuși, diferiți. Ei se acceptă unii pe alții aşa cum sunt. Dar noi, **adulții**...?

Nu știu căți copii vor ajunge să citească chiar aceste rânduri, dar sigur vor putea răsfoi cartea și vor intra în lumea inocentă a personajelor. În copilărie, imaginea e mult mai convingătoare. Dar **adulții** vor citi aceste rânduri, apoi...

Lăsați pentru o clipă grijile și răsfoiți această carte fie că sunteți, fie că nu sunteți părinți. Lăsați aducerile-aminte să vă-nvăluie, timpul să renască și redeveniți copii.

Nimeni nu ar trebui să uite "dedicația" lui Antoine de Saint Exupéry din **Micul print**: "Toți oamenii mari au fost cândva copii. (Dar puțini dintre ei își mai aduc aminte)."

Copii, cartea vă este adresată în special vouă. Pașiți în lumea inocenței și ajutați-i pe cei ce sunt, la fel ca voi și totuși diferiți, să trăiască într-o lume mai bună!

Teodor Sărăcuț-Comănescu

Beyond words ...

Whenever we go back to our childhood memories, a rush of gentleness and warmth is present in our smile. Nostalgia often struggle to prevent hot tears in our eyes. It is a true to say that you can never forget childhood! It is a cradle between existence and becoming. Because here, in childhood, at home, we are careless, we are eager to play, to feel joy at every sunrise and sunset. Here children are friends. Arguments never last long, and soon result in reconciliation. Why here and bit of anything and I can share? It showed joy to offer pleasure. No child chooses to play alone. Yet often, we adults, disturb their innocence game. Why ... ?

All children are alike, yet different. They accept each other as they are. But we, adults ...?

I do not know how many children will get to read these lines, but surely some can browse the book and enter into the innocent world of the characters. In childhood, the image is more convincing. But adults will read these lines, then ... Leave your worries for a moment and browse this book, whoever you are. Allow yourself to remember when you were a child. Nobody should forget the "dedication" of Antoine de Saint Exupéry in The Little Prince: "All great men were once children. (But few of them remember)." "Children, this book is addressed to you. Step forward in the world of innocence and help those like you, but still different to live in a better world!"

Colț de rai Piece of heaven

În fiecare dimineață, la aceeași oră, colega mea Diana, o fetiță cu trăsături deosebit de frumoase, poposește cinci minute în fața florăriei aflată în apropierea școlii. Studiază totul cu un interes deosebit. Nu intră niciodată în magazin. Vitrina îi oferă tot ceea ce vrea să știe. Pornește apoi spre școală, săltându-și ușor ghiozdanul pe spate.

De cele mai multe ori, alerg s-o ajung din urmă. Merge elegant și degajat ca o balerină.

Este o persoană plăcută. Vorbește puțin, în schimb zâmbește mult. Presară bunătate în jurul ei. Are uneori un surâs amar, generat de o problemă de auz. Aparatul pe care trebuie să-l poarte permanent o determină să fie mai reținută cu cei din jur.

Într-una din zile, doamna învățătoare ne spuse:

- S-a inițiat Concursul "Cea mai frumoasă clasă". Se va ține cont atât de aspectul sălii, cât și de colaborarea colegilor. Acest lucru va fi urmărit pe parcursul unei săptămâni de zile. Ca să aveți şanse trebuie să cooperați lăsând micile neînțelegeri.

Every morning, at the same hour, my classmate Diana, an extremely beautiful little girl, stops for five minutes outside the flower shop near school. She studies everything carefully. She never walks inside the shop. The window gives her everything that she needs. Then she starts walking to school, slightly adjusting her backpack.

Most times, I run to catch up with her. Her walk is elegant and detached, like that of a ballerina.

She is a pleasant girl. She doesn't talk much, but she smiles a lot. She spreads kindness around her. Sometimes, her smile is sour, because of a hearing impairment she has. The hearing aid she has to wear all the time makes her more withdrawn.

One day, the teacher told us:

- "The Most Beautiful Classroom" contest started. They will consider the way the classroom looks, as well as how classmates work together. This will take place for one week. To stand a chance, you have to cooperate and forget about little misunderstandings.

Noi, dascălii, nu vom da nici indicații, nici nu vom critica, decât la finalul concursului. Clasa care va câștiga se va bucura de o excursie la Grădina botanică.

După ore, în calitate de șefă a clasei, i-am reținut pe toți pentru a face un plan de acțiune.

Us, teachers, will not give you any kind of advice, nor criticise you, until the end of the contest. The winning class will enjoy a trip to the Botanical Gardens.

After classes, as chief of my class, I asked everybody to stay a little more to make an action plan.

-
- Vreți să câștigă?
- Da, au răspuns toți.
- Atunci, haideți să ne gândim la ceea ce altora nu le-ar trece prin cap să facă.

- Panouri pe care să expunem lucrările noastre de la pictură, zise Daniela.

- Și lucrușoarele frumoase de la abilități practice, spuse Ioana.
 - Undeva, trebuie să afișăm caietele model, zise Vlad.
 - Să pictăm pereții, spuse zâmbind Gelu.
- Ceilalți au gustat gluma și au râs în hohote.
- Mama a scos afară un ficus uriaș, care nu mai încăpea în casă.

Aici cred că i-am găsi loc, interveni Ana.

- Ce ziceți de un canar în ficusul Anei? zise Radu.
- Sau acvariu cu pești, completă Silviu.
- Ceea ce vom face trebuie să fie plăcut, recreativ și mai ales să nu ne deranjeze.
- Vom învăța în mediul pe care-l vom crea, am ținut eu să menționez.
- Plăcută e muzica și nu cred că m-ar deranja, zise Oana.

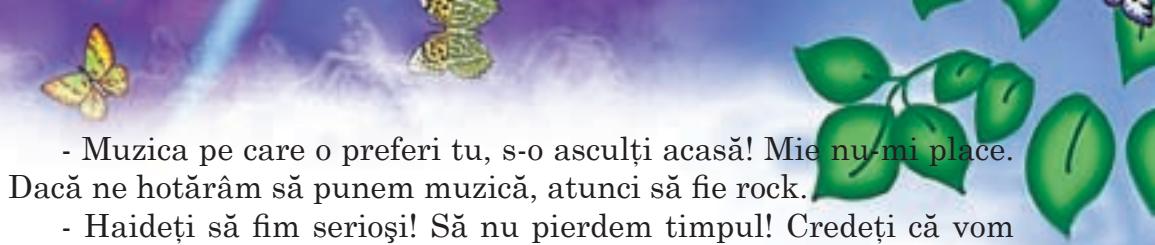

- Do you want us to win?
- Yes, everybody replied.
- Then, let's think about things other would not even dream about.
- Panels on which to exhibit our paintings, Daniela said.
- And the beautiful little things we made during Arts and Crafts, Ioana said.

- A place to exhibit the nicest notebooks, Vlad added.
- Let's paint the walls, said Gelu with a smile.

The others liked the joke and laughed.

- My mother took out a huge fig tree; there was no room for it in the house anymore. I think we could find a place for it here, Ana intervened.
- How about a canary in Ana's fig tree? Radu asked.
- Or a fish tank, added Silviu.
- What we decide upon must be pleasant, recreational and, more than everything, it should not disturb us. We will study in this environment we create, I mentioned.
- Music is pleasant, I don't think I would mind it, Oana said.

- Muzica pe care o preferi tu, s-o asculti acasă! Mie nu-mi place. Dacă ne hotărâm să punem muzică, atunci să fie rock.

- Haideți să fim serioși! Să nu pierdem timpul! Credeți că vom primi ajutorul părintilor? Bani nu ne dă nimeni, să știți. Să nu visăm la ceva ce nu putem realiza, am menționat eu.

- Am putea gândi clasa ca o minibibliotecă. Tata ne-ar da rafturile, iar noi am aduce cărți de acasă. Unde-i cheltuiala? zise Mitică.

- E bună ideea. Dar trebuie să facem ceva...mai deosebit. Bibliotecă avem în școală, zise Daniela, dar putem folosi rafturile pentru diferite expoziții.

- Ori să creștem viermi de mătase, zise Silviu.

Izbucniră în râs.

- Ce știți voi, nici n-ați văzut, nici n-ați auzit cum se produce firul de mătase. Dacă vreți să știți, eu am cules frunze de dud pentru viermi. Unchiul meu cu asta se ocupă, zise el, îmbufnat de izbucnirea colegilor.

- De ce sunteți răutăcioși? A fost o idee. Creșterea viermilor de mătase e un lucru prea complicat pentru noi, am încercat să-i potolesc eu.

- The music which you prefer, listen to it at home! I don't like it! If we decide to listen to music, then it should be rock music.

- Let's get serious! Not waste time! Do you honestly think our parents will help? You should know, nobody will give us money for this. Let's not dream about things we cannot do, I continued.

- We could change our classroom into a mini-library. My dad would give us the shelves and we would bring the books from home. Where's the money in this? Mitica asked.

- This is a good idea. But we need to do something... more special. There is a library in the school, Daniela said, but we could use the shelves for some exhibitions.

- Maybe we could breed silkworms, Silviu said.

Everybody laughed.

- What do you know about this, you haven't even seen it, you haven't even heard about how the silk threads are made. If you really want to know, I picked mulberry leaves for the worms. This is what my uncle does, he said, sulking at his classmates' reaction.

- Why are you so mean? It was an idea. Breeding silkworms is something much too complicated for us, I tried to calm everybody down.

- Vreau să vă fac o invitație, zise Diana. Mi-ar face placere să veniți la mine acasă. Mi-am organizat spațiul de studiu și cel de joacă într-un fel aparte. Dacă are să vă placă, părinții mei ne vor ajuta cu cea mai mare placere.

- Ce poți avea atât de interesant încât nu poți spune, zise Radu.
- Dacă aş descrie locul, nu v-ar părea interesant. De multe ori, cuvintele strică. Veniți, vedeți și hotărâți, preciză Diana.
- Dacă nu ai și un teren de fotbal, nu vin. Am antrenament, zise Radu.

Am fixat ora și punctul de întâlnire. Ne-am adunat 15 colegi. În poartă ne-a întâmpinat Diana. Curtea e un colț de rai. Copaci și flori, fluturi și păsări, jucării și bănci, alei și fântâni împărațeau într-o armonie perfectă. O șoaptă aruncată în vînt ar fi tulburat liniștea coborâtă odată cu soarele la asfintit.

Ghivece ciudate așezate în locuri la care nici nu te-ai fi gândit: pe gard și în gard, în căruță, sub căruță, pe butuc și-n butuc, în papuci, cutii de conserve, în cărucioare, în ceasuri vechi. Orice obiect, pe care în mod normal l-ai fi aruncat, aici servea drept ghiveci pentru flori.

- I want to make an invitation, Diana said. I would like all of you to come and visit my home. I have organised my study room and play room in a special way. If you like it, my parents will gladly help us.

- What can be so interesting that you can't share with us? Radu asked.

- If I described the place, you would not find it interesting. Many times, words do more damage than good. Come, see and then decide, Diana said.

- Unless there is a football field there, I am not coming. I have practice, Radu said.

We set the time and place to meet. 15 of us gathered. Diana met us at the gate. The yard was a piece of heaven. Trees and flowers, butterflies and birds, toys and benches, alleys and fountains were sharing perfect harmony. A whisper in the wind would have disturbed the silence of dawn.

Flowerpots placed in the strangest places: on the fence and inside it, in the carriage, under it, on a tree log and inside it, in slippers, tin cans, rollers and old clocks. Any object one would usually throw out was used as a flowerpot.

O muzică suavă, cântată la flaut, ne chema cuceritoare.

Am intrat într-o seră. Lumini și umbre, culori și mirosuri pictau un tablou de neuitat.

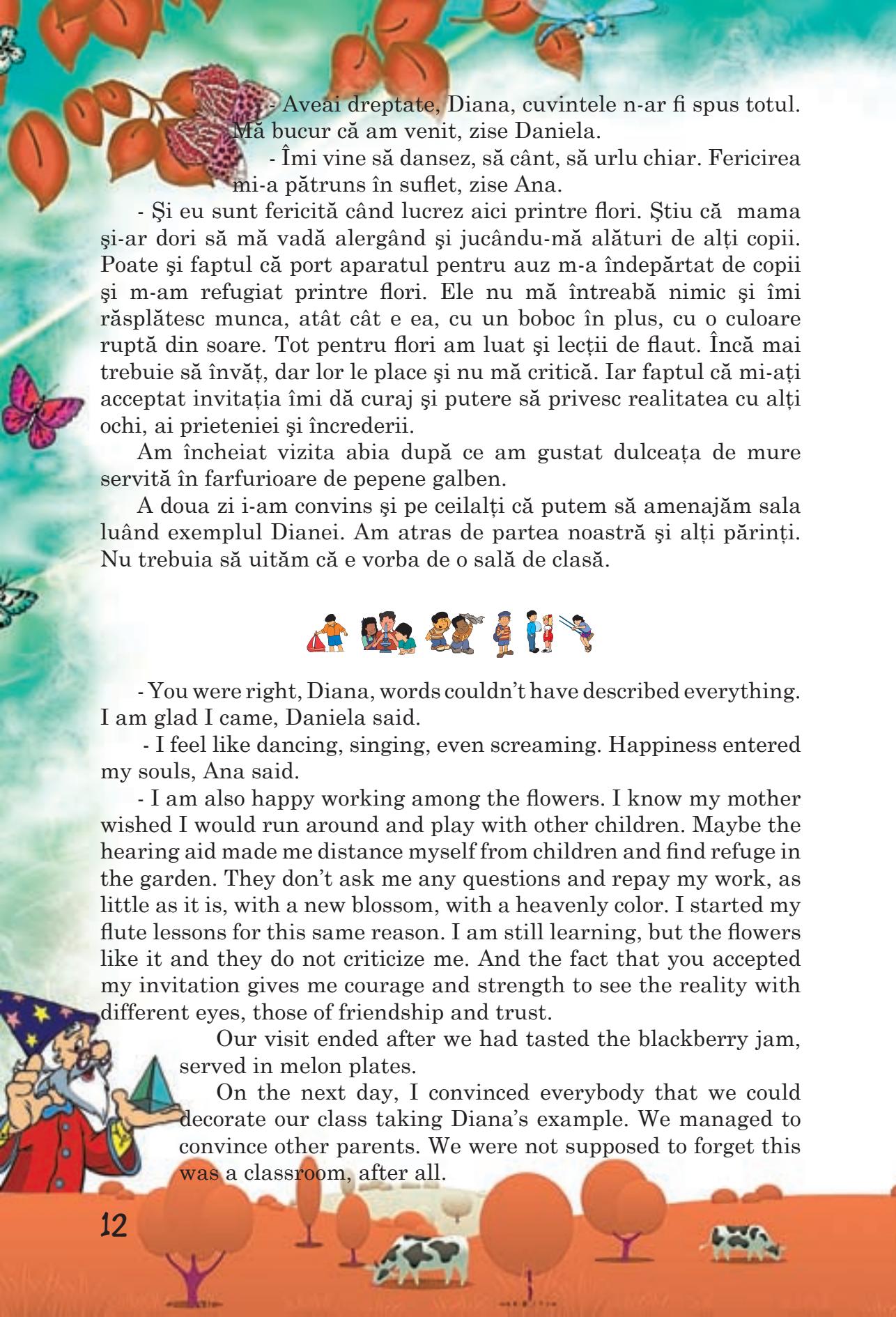
- Taina cultivării florilor se păstrează în familie din generație în generație, zise Diana, gazda noastră. Mă fascinează aranjamentele florale.

Suave flute sounds were calling upon us. We entered a hothouse. Lights and shades, colors and scents were painting an unforgettable picture.

- The secret of growing flowers has been in my family for generations, Diana, our host, said. Flowers fascinate me.

- Aveai dreptate, Diana, cuvintele n-ar fi spus totul.
Mă bucur că am venit, zise Daniela.

- Îmi vine să dansez, să cânt, să urlu chiar. Fericirea mi-a pătruns în suflet, zise Ana.

- Și eu sunt fericită când lucrez aici printre flori. Știu că mama și-ar dori să mă vadă alergând și jucându-mă alături de alți copii. Poate și faptul că port aparatul pentru auz m-a îndepărtat de copii și m-am refugiat printre flori. Ele nu mă întreabă nimic și îmi răsplătesc munca, atât cât e ea, cu un boboc în plus, cu o culoare ruptă din soare. Tot pentru flori am luat și lecții de flaut. Încă mai trebuie să învăț, dar lor le place și nu mă critică. Iar faptul că mi-ați acceptat invitația îmi dă curaj și putere să privesc realitatea cu alți ochi, ai prieteniei și încrederii.

Am încheiat vizita abia după ce am gustat dulceața de mure servită în farfurioare de pepene galben.

A doua zi i-am convins și pe ceilalți că putem să amenajăm sala luând exemplul Dianei. Am atras de partea noastră și alți părinti. Nu trebuie să uităm că e vorba de o sală de clasă.

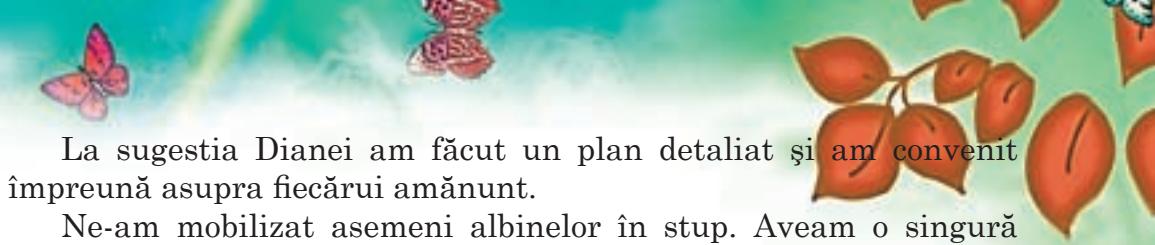
- You were right, Diana, words couldn't have described everything. I am glad I came, Daniela said.

- I feel like dancing, singing, even screaming. Happiness entered my souls, Ana said.

- I am also happy working among the flowers. I know my mother wished I would run around and play with other children. Maybe the hearing aid made me distance myself from children and find refuge in the garden. They don't ask me any questions and repay my work, as little as it is, with a new blossom, with a heavenly color. I started my flute lessons for this same reason. I am still learning, but the flowers like it and they do not criticize me. And the fact that you accepted my invitation gives me courage and strength to see the reality with different eyes, those of friendship and trust.

Our visit ended after we had tasted the blackberry jam, served in melon plates.

On the next day, I convinced everybody that we could decorate our class taking Diana's example. We managed to convince other parents. We were not supposed to forget this was a classroom, after all.

La sugestia Dianei am făcut un plan detaliat și am convenit împreună asupra fiecărui amănunt.

Ne-am mobilizat asemeni albinelor în stup. Aveam o singură dorință: să câștigăm, să uimim prin ceea ce facem.

Suporturi și rafturi inedite, ghivece hazlii și multe flori într-o paletă de culori variată. Aranjamentul de frunze uscate, mușcate, fluturi și pietre a făcut loc unui mic acvariu și unei colivii cu o pasare împăiată.

- E perfect! Acum, n-aș mai merge acasă, atât de mult îmi place, zise Ana.

Ziua cea mare a sosit. Juriul a colindat din clasă în clasă. Diana cânta din flaut ca să îndulcească și mai mult atmosfera.

Doamna învățătoare ne-a anunțat:

- Ati câștigat! Sunt foarte mândră de voi!

Vestea a fost întâmpinată cu urale.

- N-am fi câștigat fără ajutorul Dianei, specialistă în cultivarea florilor, am ținut eu să precizez.

- Toți suntem câștigători. De acum, să ne bucurăm de fiecare clipă frumoasă pe care o vom putea petrece împreună, zise Diana.

Following Diana's suggestion, we created a detailed plan and we agreed upon all details together.

We started working like bees in a hive. We had only one wish: to win, to bewilder.

Unusual shelves and stands, funny flowerpots and many flowers, of most various colors. Dry flowers, stork's bills, butterflies and stones made room for a small fish tank and a bird cage with a stuffed bird inside.

- This is perfect! Now I don't want to go home anymore, I like it here too much, Ana said.

The big day arrived. The jury went from classroom to classroom. Diana was playing her flute, to make the atmosphere even more enchanting.

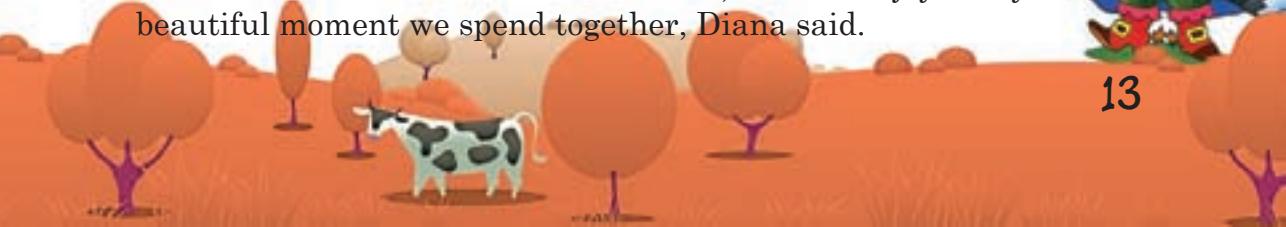
The teacher told us:

- You won! I am very proud of you!

The news was met with cries of joy.

- We wouldn't have won without Diana's help, the specialist in growing flowers, I added.

- We are all winners. From now on, we can enjoy every beautiful moment we spend together, Diana said.

Temă

De ce Diana își petrece atât de mult timp cântând florilor? Ce a determinat-o să le îndrăgească atât?

Știați că...

Pentru a ajuta o persoană surdă să vadă ceea ce-i spui trebuie să:

- Fii sigur că fața și buzele îți sunt luminate bine;
- Asigură-te că persoana deficientă de auz se uită la tine;
- Fii sigur că nu îți acoperi gura cu mâinile;
- Vorbește natural, nu exagera cu mișcările gurii, să nu vorbești prea încet sau prea tare;
- Folosește gesturi și expresii faciale;
- Dacă știi câteva semne, să le utilizezi;
- Fii calm;
- Fii tu însuți.

Ce faci dacă nu poți să răspunzi cuiva cu voce tare la o întrebare, spre exemplu, „Unde este...?”.

Indică direcția cu degetul sau cu capul în timp ce spui: „Este acolo!”.

Sunt persoane cu deficiență de auz care dansează chiar dacă nu aud muzica, pentru că pur și simplu ei trăiesc ritmul muzicii, le simt vibrând în trupul lor, în mintea lor, încercând să dezvolte prin mișcări talentul artistic. Acest talent îi ajută să-și evidențieze frumusețea sufletului, chiar prin dans.

Exercise

Why does Diana spend so much time playing to the flowers? What made her love them so much?

Did you know that?

To assist a deaf person when communicating:

- Be sure your face and lips are well visible;
- Make sure the person with a hearing impairment is looking at you;
- Be sure not to cover your mouth with your hands;
- Speak naturally, do not exaggerate mouth movements do not speak too softly or too loudly;
- Use gestures and facial expressions;
- If you know a few basic signs, use them;
- Be calm;
- Be yourself;

What do you do if you can not answer someone out loud to a question, for example, „Where is ...?”. Indicate the direction of the finger or head. Sometimes indicate with the hands and as you speak: „It's there.” There are people with hearing disabilities that dance even though they can not hear music, simply because they feel the rhythm of the music, feel it vibrating in their bodies, in their minds, and develop artistic movements. This talent helps these young people to highlight the beauty of the soul, even the dance.

BuCuriile iernii

Winter Joys

Dansul fulgilor de nea încântă privirile și inimile copiilor. Perdeaua de steluțe argintii se întinde peste culorile ruginii ale toamnei. Se așterne covorul alb peste natura amortită.

Sala uriașă a balului de iarnă își aşteaptă oaspeții de seamă, copiii, acești nevinovați și sinceri profitori ai secretelor ascunse în castelul de gheată.

Cu născuturile lipite de geam și cu zâmbetul până la urechi, copiii urmăresc fascinați jocul elegant și îmbietor al fulgilor.

- Vreau să vă fac o propunere, zise doamna învățătoare. Să ieşim mâine la săniuș pe derdelușul de lângă școală.

- Da! Da! Aprobară în cor elevii.

- Veniți și dumneavoastră? întrebă Maria.

- E sâmbătă. Îmi pot permite câteva ore de relaxare în aer liber, spuse doamna învățătoare.

- Dacă mergem toți, mă lasă și pe mine, altfel nu, zise Tamara.

Dancing snowflakes fill children's eyes and hearts with joy. The curtain of silver stars spreads upon the rusty colors of autumn. A white carpet covers the numbed nature.

The huge winter ball room is ready to welcome its honored guests, the children, innocent and honest profiteers of the secrets hidden in the ice castle.

Little noses pressed against the windows, smiles up to their ears, the children are enchanted by the elegant, enticing snowflake game.

- I want to make a suggestion, the teacher said. Let's all go sleighing tomorrow, on the slope by the school.

- Yes! Yes! All children agreed.

- Will you join us? Maria asked.

- It is Saturday. I can afford a few hours of relaxation in the open air, said the teacher.

- If we all go together, they will let me, if not, they won't, Tamara said.

- Doamna învățătoare, știți conduce sania? întrebă Dan.
- Am fost și eu copil. Îmi plăcea foarte mult să ies la săniuș. Se spune că e asemenea mersului cu bicicleta, nu se uită niciodată.
- Vă ajutăm noi dacă ați uitat, spuse Maria.
- Abia aştept. Va fi o acțiune la care vreau să participe toată clasa. Ne întâlnim mâine la ora 10. Mergeti acum la locurile voastre.
- Vom face și oameni de zăpadă? întrebă Tamara în timp ce urca destul de greu pe scaunul pregătit special pentru ea.
- Sigur că da! Să aduceți cele necesare.
- Aduc eu, zise Nelu. Le încarc pe sanie. Am o oală spartă, o mătură rea, cărbuni și morcovi. Mă ajută și Sandu.
- Pot să-mi aduc schiurile? întrebă Daniel. Sunt mici, nu încurcă pe nimeni.
- Dacă-ți convine pârtia pentru săniuțe, nicio problemă, preciză învățătoarea.

Ora de educație plastică a trecut cu repeziciunea vântului. N-a fost dificil să creeze un peisaj de iarnă, gândindu-se la acțiunea din ziua următoare.

- Teacher, can you steer a sleigh? Dan asked.
- I was a child once too. I used to enjoy sleigh riding very much. People say it's like riding a bicycle, you never forget.
- We'll help you, if you forgot, Maria said.
- I can't wait. I want everybody in the class to take part to this activity. We'll meet tomorrow at 10. Now go back to your seats.
- Are we going to make a snowman too? Tamara asked, while trying hard to climb on the seat specially made for her.
- Sure we will! Bring everything needed.
- I will, Nelu said. I will load everything on the sleigh. I have a broken pot, an old broom, coal and carrots. Sandu will help me.
- May I bring my skis? Daniel asked. They are small, they will not bother anybody.
- If you are ok with the sleighing slope, no problem, the teacher added.

The Arts class quickly finished. It was not difficult for anybody to paint a winter scene, while thinking about the plans for the following day.

Discuțiile au continuat pe drumul spre casă.

- Sania mea prinde o viteză... Îi spun tatei să-i mai lustruiască tălpile. Abia aştept ziua de mâine, zise Ionuț.

- Mare lucru! Te lauzi atâta cu sania ta. Eu cred că nici nu vin... N-am chef... Ce-i atât de interesant în jocul cu sania? ... întrebă Paul.

Discussions continued on the way home.

- My sleigh catches quite a speed... I'll tell dad to polish its plates. I can't wait for tomorrow, Ionut said.

- Big deal! You boast so much about your sleigh. I don't even think I'll come... I'm not in the mood... what's so interesting about sleigh riding?... Paul asked.

- Mie mi-ar plăcea să fac un om de zăpadă, zise Tamara.
- Acela poți să-l faci și-n curtea casei tale, îi sugeră cu răufate Paul.
- Sigur că aş putea, dar nu v-aş avea pe voi aproape. Nu-i același lucru. Putem chiar să ne întrecem în realizarea celui mai frumos om de zăpadă.
- Poate tu chiar vrei să câștigi! N-ai dori și o scară să-i poți pune oala pe cap? comentă Paul.
- Îți-ai putea controla cuvintele. Ești răutăcios, spuse Anca.
- Tot eu sunt cel rău. Văd adevărul. Jocuri prostești de iarnă! Lăsați-mă-n pace cu săniile și oamenii voștri de zăpadă. Am alte lucruri mai interesante de făcut, adaugă Paul.
- Suntem copii! Ar fi bine să ne bucurăm de tot ce putem face acum. Cândva o să regretăm că n-am profitat de ceea ce ne-a oferit copilăria, zise Tamara.
- Chiar dacă vin, stau doar să văd cum vă prostiți voi. Îmi displace jocul vostru.
- Nu ești atât de rău precum vrei să pari, zise Tamara.
- Tare deșteaptă ești tu „piticanie”, spuse Paul.

- I would like to make a snowman, Tamara said.
- You can make a snowman in your own yard, Paul replied.
- Sure I can, but I would not have all of you by my side. It is not the same. We can even make a contest for the most beautiful snowman.
- And maybe you would also like to win the contest! Would you care for a ladder, so you can put the pot on his head? Paul commented.
- You should control your words. You are mean, Anca said.
- So I am the mean one. I can see the truth. Stupid winter games! Leave me alone, with your sleighs and snowmen. I have better things to do, Paul added.
- We are children! We should enjoy things we can do now. One day, we will regret not talking advantage of what childhood offers, Tamara said.
- Even if I come, I will just look at you fooling around. I dislike you game.
- You are not as mean as you want to seem, Tamara said.
- Aren't you the smart one, "dwarf"? Paul asked.

- Îți place să te legi de statura mea! Te simți bine, nu-i aşa? Dar eu cred că tu ai probleme mai mari ca mine. Nimeni și nimic nu te mulțumește. Sufletul tău e grav bolnav! N-aș schimba nici o clipă locul cu tine, zise supărată Tamara.

Se desprinse de grup. Și-ar fi dorit să meargă mai repede. Dar picioarele mici nu-i permiteau acest lucru. N-ar fi vrut pentru nimic în lume să-i vadă lacrimile. Nu le putea stăpâni. Se rostogoleau peste obrăjorii ei. Apoi se opreau pe fularul gros ce-i înfășura gâtul.

- Ce-ți veni? ... Ai uitat că ea te ajută la limba franceză și geografie? ... Vreau să văd ce te faci acum, că te-ai pus rău cu ea, zise Anca.

- Cine se crede ea, să mă judece?

- Tu vorbești de judecată! Încep să-i dau dreptate. Ai mari probleme cu sufletul, precizează Anca.

- Tare grozavi să credeți toți! Mai lăsați-mă în pace! ... zise Paul luând-o în direcție opusă.

Ziua își urma drumul obișnuit spre noapte. Luna plină și stelele vegheau cu blândețe natura. Umbrele întunericului dansau pe întinderile albe și reci.

- You enjoy teasing me about my height! It makes you feel good, doesn't it? But I believe you have bigger issues than I do. Nothing and nobody is enough for you. Your soul is seriously ill! I would never change places with you, Tamara said with sorrow.

She broke away from the group. She wished she could have walked faster. But her legs wouldn't allow her. She didn't want anybody to see her tears. She wasn't able to hold them back. Tears were rolling down her little cheeks, then stopped on the thick shawl around her neck.

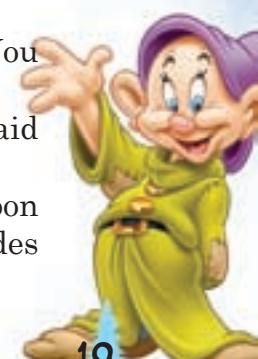
- What came on to you?... Did you forget she helps you with French and Geography?... I'd like to see what you will do now, that you fell out with her, Anca said.

- Who does she think she is, to judge me?

- You talk of judging! I'm starting to think she's right. You have great issues with your soul, Anca added.

- You all think you are so cool! Leave me alone!... Paul said and started off in the opposite direction.

The day followed its usual path towards night. The full moon and the stars were watching kindly over the nature. The shades of darkness were dancing upon the white and cold planes.

Dimineață, un soare palid se arăta printre norii cenușii. Treptat, a lăsat locul fulgilor mari și grei ce se grăbeau să ajungă pe pământ. În curtea școlii, copiii urmăreau și savurau jocul fulgilor.

- E ca-n basme. Ce mari fulgi! Ce zi minunată! spuse Ioana.

Au pornit spre derdeluș presărând drumul cu chiote de bucurie. O căzătură, o sanie scăpată de sub control, un bulgăre de nea rătăcit pe o căciulă și râsetele colorate făceau urcușul lin.

Au ajuns. Și-au dat drumul cu săniile la vale, iar în urma lor nori de zăpadă se ridicau să-i privească. Schiurile lunecau șerpuit făcându-și loc printre săniuțele ce urcau.

- Tamara, vino cu noi pe sanie, zise Ioana.

- Mi-e cam frică!

- Știu să conduc foarte bine sania. Să nu-ți fie frică, completă Ioana.

Tamara a coborât cu sania, apoi și-a dedicat timpul omului de zăpadă. Statura ei, mult prea mică, o împiedică să aibă același spor ca ceilalți. Ar fi fost peste puterile ei să ridice un om mare de zăpadă, deși ar fi dorit acest lucru. Va face unul mic, aşa ca ea. Și bulgării prind contur unul după altul.

In the morning, a pale sun showed itself among the grey clouds. Slowly, big and heavy snowflakes took its place, hurrying down on the ground.

In the schoolyard, children were watching and enjoying the snow falling.

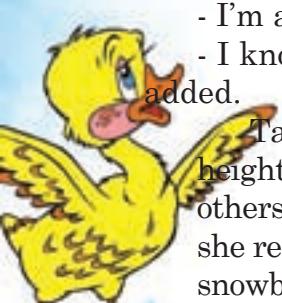
- It's like a fairytale. What big snowflakes! What a wonderful day! Ioana said.

They started off towards the slope, cries of joy paving the way. A fall, a sleigh out of control, a snowball in a hat and colorful laughter made the climbing easier.

- Tamara, join us on the sleigh, Ioana said.

- I'm afraid a little!

- I know very well how to steer the sleigh. Don't be afraid, Ioana added.

Tamara got off the sleigh and started making a snowman. Her height, much too short, prevented her from working as fast as the others. It was beyond her power to make a big snowman, although she really wanted to. She will make a smaller one, just like her. The snowballs started to take a shape, one after the other.

Câte un bulgăre rătăcit se oprea și pe spatele ei. N-o durea, îi plăcea acest joc nevinovat.

A terminat. O va ruga pe Anca să pună oala pe cap. Savura fericită reușita, când o sanie își croi drum chiar pe lângă ea și-i dărâmă toată munca. Era Paul, colegul de clasă care o jignise ieri.

- Vai! ... Nu te-am crezut în stare de aşa ceva!

A stray snowballs found their way to her. They didn't hurt her, she liked this innocent game.

She finished. She would ask Anca to put the pot on the snowman's head. While happily savoring her success, a sleigh passed by her destroying all her work. It was Paul, the classmate that hurt her feeling the day before.

Te spun doamnei învățătoare, zise Anca.

- Nu-i nimic. Și-a descărcat și el nervii. I-a fost la îndemână omulețul meu... Oricum nu mi-a reușit atât de bine... Voi face altul, spuse Tamara.

Gestul lui Paul i-a deranjat pe toți. Totul a fost făcut intenționat. I-au dat o mână de ajutor Tamarei. Și n-a durat mult timp până când moșul ei zâmbea fericit de sub oala spartă.

Era mic, aşa cum l-a dorit ea, să-i poată modela hăinuța și pantalonașii. O crenguță aleasă cu grija, cărbunii negri și un morcov au desăvârșit lucrarea ei. I-a adus un fular vechi de acasă. Cu mâini-le-i mici cresta zăpada, modelându-i îmbrăcămîntea. Părea viu, gata să-i mulțumească Tamarei.

- Doamne, ce frumos este! spuse Anca.

- Nici nu mi-ar fi trecut prin cap să încerc aşa ceva. Parcă sunt haine adevărate, când colo te-ai jucat cu zăpada și cărbunele, zise Ioana.

- Este foarte frumos omulețul de zăpadă. Acel motiv popular care l-a modelat pe hăinuța lui mă determină să spun că ai realizat o operă de artă. Bravo, Tamara! spuse doamna învățătoare.

- Oh dear!... I didn't think you could do this!... I'll tell the teacher, Anca said.

- No worries. He just took out his anger. My little snowman came in handy... It wasn't a very good snowman anyway... I'll make another one, Tamara said.

Paul's behavior bothered everybody. Everything was done on purpose. They all gave Tamara a helping hand. Shortly after, a new snowman was smiling happily from under the broken pot.

He was small, as she wanted, so that she could shape his clothes and trousers. A carefully picked branch, black coal and a carrot completed her work. She brought an old shawl for him from home. With her tiny hands, she was denting the snow, shaping his clothes. He seemed alive, ready to thank tamara.

- God, he is so beautiful! Anca said.

- This would have never crossed my mind. His clothes seem so real, when all you did was play with snow and coal, Ioana said.

- This is a very beautiful little snowman. Those folk designs on his clothes make this a true work of art. Good work Tamara! Said the teacher.

- Trebuie să-l pedeptați pe Paul pentru că i-a distrus primul omuleț, se revoltă Anca.

- Gestul tău a fost foarte urât. Ar fi indicat să-ți ceri scuze, îl sfătui doamna.

- L-am iertat oricum. Într-un fel trebuie să-i mulțumesc. N-aș fi reușit să-l fac atât de frumos pe primul. Colegii m-au ajutat să-l ridic, iar lacrimile vărsate în timp ce lucram i-au dat căldură și farmec... Sunt sigură că-i pare rău. E un coleg bun, dar nu are încă puterea să arate acest lucru.

Paul se duse lângă omulețul de zăpadă, îi luă oala de pe cap și-i puse căciula sa.

- Vă rog să mă iertați! Se aplecă salutând curtenitor omul alb. Se întoarse apoi spre Tamara, făcu o reverență și o invită la dans.

Aplauzele copiilor răsunau în decorul alb al naturii, acum o uriașă sală de bal.

Furnicarul de veselie te învăluie. Uîți de tot și de toate și te întorci pentru un moment în lumea copilăriei, acolo unde buna dispoziție e la ea acasă.

- You should punish Paul for destroying the first snowman, Anca said.

- What you did was very wrong. You should apologize, she said.

- I forgave him anyway. Actually, I should even thank him. I couldn't have made the first one this beautiful. My classmates helped me make him, and the tears shed while working gave warmth and charm to my little snowman... I am sure he is sorry. He is a good classmate, but he doesn't yet have the strength to show it.

- Please forgive me! And made a respectful bow to the white man. Then he turned towards Tamara, bowed to her too and asked her to dance.

Children's applauses burst out in the huge winter ballroom of nature.

Joy is surrounding you. You forget everything and, for just one moment, you go back to your childhood, where happiness is at home.

Temă

Imaginează-ți că Tamara este colega ta de clasă. Statura ei ar putea fi o piedică în calea prieteniei voastre?

Știați că...

Termenul de „pitic” este ofensator pentru oamenii mici de aceea trebuie evitat, termenul de „oameni mici” este folosit în Statele Unite ale Americii.

Oameni mici sunt capabili de a face aproape orice tip de muncă. Persoanele cu nanism duc o viață normală, merg la școală, unii dintre ei devenind chiar oameni de succes cu o carieră împlinită.

Există peste 200 de cauze medicale care duc la apariția nanismului.

Exercise

Imagine Tamara is your classmate. Could her height be an obstacle in the way of your friendship?

Did you know that...

The term „midget” is offensive to people with dwarfism and should not be used; the term little people is used in the United States.

People with dwarfism are able to do almost any type of work. People with dwarfism lead a normal life, attending school, and can become very successful with a fulfilling career.

Dwarfism can be caused by over 200 distinct medical conditions.

Crâmpbei din viața Silviei

A Moment in Silvia's Life

Seara, în familie.

Silvia și-a pregătit ghiozdanul pentru a doua zi. Fratele ei, Mircea, repetă lecția la istorie. Tata e în sufragerie, urmărește o emisiune la TV. Mama, în bucătărie, pregătește cina.

Silvia: Tati, te rog să mă lași la calculator câteva minute. Mi-am pregătit totul pentru mâine.

Tatăl: Ne așezăm îndată la masă. Du-te mai bine și-o ajută pe mami să așeze tacâmurile.

Mama: Las-o! Am nevoie de ea peste o jumătate de oră.

Silvia: Am s-o ajut, știi că-mi face plăcere acest lucru. Dar am nevoie doar de cincisprezece minute. Mâine e ziua de naștere a Sandei, colega mea de clasă, și vreau să-i trimit o felicitare. Doresc să fiu prima care-i spune „La mulți ani”.

Tatăl: Bine! Vezi că mă uit la ceas! Cincisprezece minute ... niciun minut în plus.

Silvia: Așa va fi! Mulțumesc.

An evening in the family.

Silvia finished packing her schoolbag. Her brother, Mircea, was studying history. Father was in the living room watching TV. Mother, in the kitchen, was fixing dinner.

Silvia: Daddy, please let me use the computer for a few minutes. I prepared everything for tomorrow.

Dad: Soon, we will have dinner. It's better if you go help your mother set the table.

Mother: Let her! I am going to need her in half an hour.

Silvia: I will help mum, you know I enjoy doing this. But I only need 15 minutes. It is Sanda's birthday tomorrow, my classmates, and I want to send her a greeting. I want to be the first one wishing her „Happy Birthday!”

Dad: OK! But I'll watch the time! 15 minutes... not one more.

Silvia: I will. Thank you.

Deschide calculatorul. Ceea ce vede o îngrozește. Toate adresele ei de e-mail erau șterse.

Silvia: Ce-ți fac... Mircea?! Răule, răule, cum ai putut?!(râcni supărâtă).

Mircea: (o auzi din camera lui) Asta ca pedeapsă că mi-ai mâncat bomboanele de ciocolată. Știai că-mi plac mult.

Silvia: Mare lucru ți-am făcut! Puteai să-ți cumperi altele!

Mircea: Și unde să le ascund de tine? În stomac e cel mai sigur loc. (râde)

Silvia: Râde, râde! Ce proastă am fost că ți-am spus parola. Nu-i nimic, lasă, vei avea și tu nevoie de mine.

Mircea: Sigur, sigur ..., să văd cum te descurci acum! Le-am salvat în fișierul meu, dar nu ți le spun.

Silvia: Nici n-am nevoie. Ai să vezi că o să mi le amintesc pe toate!

Mircea: Vreau s-o văd și pe asta!...15-20 de adrese.

Silvia stă în fața calculatorului și, rând pe rând, scrie din memorie toate adresele.

Silvia: Ei, ce spui acum?! Păcat că n-am pus pariu.

Mircea: (uimit) Măi, să fie. Stai bine cu memoria! M-ai lăsat afiș!

She started the computer. What she was horrified her. All her email addresses were deleted.

Silvia: Mircea! What I will do to you... Bad, bad Mircea, how could you?! (she yelled with an upset voice)

Mircea: (hearing her from his room) This is punishment for eating my chocolate candies. You knew how much I liked them.

Silvia: Big deal! You could have bought others!

Mircea: And where could I hide them from you? The stomach is the safest place. (laughing)

Silvia: Laugh all you want! I was so stupid to tell you my password... but it's alright... one day you will need me too...

Mircea: Sure, sure... let's see how you will get out of this one! I saved them in my folder, but I am not telling you.

Silvia: I don't need them. You will see, I will remember all of them!

Mircea: I want to see that happen!... 15-20 addresses.

Silvia was sitting in front of the computer, writing all the email addresses one by one.

Silvia: Well, what do you have to say now?! It's a shame we didn't make a bet...

Mircea: (surprised) I'll be! Your memory is amazing! I am completely surprised!

Silvia (zâmbind satisfăcută): Să nu te pui cu mine niciodată! și bomboanele să le ascunzi mai bine altădată, altfel ...

Mircea merge în cameră să-și termine de repetat lecția. Silvia trimité felicitarea. O ajută apoi pe mama să pună masa. Iau cina în liniște, ca orice familie fericită.

Silvia (smiling with satisfaction): Don't you ever mess with me! And next time hide those candies in a better place, otherwise...

Mircea goes back to his room to finish his homework. Silvia sends the greeting. Then, she helps her mother lay the table. They have dinner together, like any happy family.

Acasă, înainte de plecarea la școală.

Mama: Vă iubesc pe amândoi, ca pe ochii din cap. Sunteți cele mai de preț comori ale vieții mele. Purtați-vă așa cum v-am educat. Fiți buni și ascultători!

Silvia: Da, mamă! Asta ne-o spui în fiecare zi.

Mama: Nu vreau să uitați aceste lucruri.

Mircea: Îți duc eu ghiozdanul. Așa, o să ajungem la timp. Ce-ai pus în el, pietre?! Hai odată!

Silvia: Stai, s-o pup pe mami!

Mircea: Ai mai pupat-o, hai odată, că până ajungem ..., te mai oprești de cinci ori pe drum.

Silvia: Avem timp. Da ce?! crezi că singură nu m-aș descurca?! Da, mami, îmi tot zice și pe drum: „Hai odată!” Da ce?! Crezi că eu n-aș merge mai repede, dac-aș putea?! Lasă, că te-am auzit când mi-ai spus elefant, urechile mele-s bune, chiar dacă eu am multe kilograme în plus, da` tot te iubesc! Hai să mergem! Pa, mami!

Mama: Mergeți cu bine! Dumnezeu să vă aibă în pază!

At home, before going to school.

Mother: I love you both so much. You are the most precious treasures in my life. Behave as I taught you. Be kind and well behaved!

Silvia: Yes, mother. You say this to us every day.

Mother: I don't want you to forget them.

Mircea: I'll bring your schoolbag. This way, we'll get there on time. What are you carrying, stones?!... Come on, lets go!

Silvia: Wait, I want to kiss mother goodbye!

Mircea: You already have... lets' go, it's a long way to school... and until getting there you will stop five times on the way.

Silvia: We have time. What?! Do you think I couldn't do this by myself?!... Yes, mum, he keeps telling me on the way „Lets go!” What?! Do you think I would not walk faster if I could?! I heard you call me an elephant... my ears are good, even if I weight more... I still love you! Lets go! Bye, mum!

Mother: Be safe! Go with God!

Drumul spre școală.

Pe stradă, Mircea merge alături de Silvia, zorind-o mereu. Degeaba, n-o poate scoate din ritmul ei. Se supără și o ia înainte. Se aşază pe o bancă în parc, aşteptând-o nerăbdător. Din când în când, zvârle căte o piatră în bălțuță făcută după ploaie.

Mircea: Stai și tu un minut, apoi mergem.

Silvia: (gâfâind) Stau ... (Se aşază alături de fratele ei)

Mircea: Mâine luăm autobuzul, n-am chef să mă duc ca mecelul.

Silvia: Tie-ți convine ..., și mie la fel, dar, dacă părintii află ...

Mircea: Bine, bine, dar pornim mai devreme. Hai!

Silvia: Vreau să mușc o dată din cornul cu unt.

Mircea: Nu! Trebuie să mergem! Îl mâncăm în pauza mare, știi ce-a spus mama... ...

Silvia: Te rog, numai o dată!

Mircea: Te spun mamei! Știi că se va supăra.

Silvia: Bine, bine. S-o crezi tu că nu mănânc până atunci! (aproape șoptind).

The was to school.

On the street, Mircea is walking alongside Silvia, pushing her to hurry. But no use, she cannot be taken out of her rhythm. He gets upset and starts walking ahead. He sits down on a bench in the park, waiting for her impatiently. Every now and then, he throws a rock into the rain puddle.

Mircea: Sit down for a minute, and then we'll start off again.

Silvia: (breathing heavily) I'll sit. (She sat down by her brother)

Mircea: Tomorrow we'll take the bus... I don't want to move like a snail.

Silvia: You would like that... me too... but if our parents finds out...

Mircea: OK, OK... but we'll start earlier... come on!

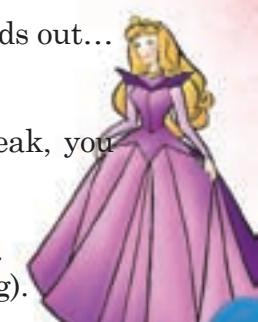
Silvia: I want to take a bite from the butter croissant...

Mircea: No! We must go! We'll eat that during the big break, you know what mum said...

Silvia: Please, just once!

Mircea: I will tell mother! You know how upset she will be...

Silvia: OK, OK. Don't think I won't eat it (almost whispering).

În clasă

Ora de matematică. Doamna învățătoare explică modul de calcul al înmulțirii numerelor naturale, când ambii factori sunt formați din zeci și unități. Copiii urmăresc. Silvia îl are coleg de bancă pe Ionuț.

Silvia: (șoptind) Te rog să fii tu mai atent, că eu nu mai înțeleg nimic! O să-mi explică?

Ionuț: Sigur că da! Dar lasă-mă acum, să nu-mi scape ceva! (Ionuț se concentra la explicațiile date la tablă. Silvia, ținându-și coatele pe bancă și capul între mâini, încerca desperată să fie atentă. Dar ațipi și își scăpa capul pe bancă. Copiii au început să râdă. A râs și ea.)

Doamna învățătoare: (Nu a comentat incidentul. Se mai întâmpla din când în când acest lucru) Să revenim ... (continuă explicațiile).

Silvia: (rușinată către Ionuț) Când vezi că m-a furat somnul, dă-mi un cot. Prefer să râzi tu de mine, nu și ceilalți.

Ionuț: (șoptind) N-am observat, crede-mă! Eram atent la explicații, dar ... încearcă să te controlezi și tu! Îți-oai mai da un cot din când în când, să mă asigur că ești trează.

In class

Mathematics lesson. The teacher is explaining multiplication of two digit numbers. Children are paying attention. Silvia's deskmate is Ionut.

Silvia (whispering): Please pay more attention, because I don't understand anything. Will you explain to me?

Ionut: Sure I will! Now let me listen, I don't want to miss anything!

Ionut was focusing on the explanations from the blackboard. Silvia, elbows on the desk and keeping her head in her hands, was desperately trying to pay attention. But she fell asleep and her head hit the desk. Children started to laugh. She did the same.

Teacher: (She did not make comments about the incident. This was happening, every now and then) Lets continue... (and she went on with her explanations).

Silvia (ashamed, talking with Ionut) When you see me dosing off, give me a nudge... I prefer you laugh, but not the others...

Ionut (whispering): Believe me, I hadn't noticed. I was paying attention to the teacher... but... try controlling yourself... I'll give you a nudge from time to time, to make sure you are awake.

În pauză

Sanda, o colegă de clasă, își sărbătorește ziua de naștere. A adus la școală prăjituri, suc și bomboane. Silvia, elevă de serviciu fiind, se oferă să ajute. Trebuiau așezate pe bânci farfurioarele, lingurițele și paharele de unică folosință. Bomboanele înfoliate și prăjiturele urmau să fie servite după intrarea în clasă a colegilor. Silvia privea cu poftă prăjiturele îmbietoare. E greu să reziste ispитеi.

During the break.

Sanda, a classmate, is celebrating her birthday. She brought cakes, juice and candy. Silvia, being on duty, offered to help her. Plates, teaspoons and glasses had to be laid on the desks. Wrapped candies and cakes were supposed to be served when the children came in. Silvia was looking at the appetizing cakes. It was hard to resist the temptation.

Una dacă va lua, nu va observa nimeni, își spunea în gând.

Silvia: Prea mi-ai făcut cu ochiul ... (zise mai mult pentru ea, savurând mai întâi cu privirea, apoi înfulecând o bucată din apetisanta prăjitură.)

Sanda primește felicitările cuvenite din partea colegilor. Aceasta îi servește cu bomboane și prăjituri. Nu-i rămâne prăjitură pentru colegul din ultima bancă.

Sanda: (aproape plângând) Le-am numărat. Trebuia să ajungă pentru toată lumea ... Nu știu ce s-a întâmplat ...

Silvia: (cu capul plecat) Eu am luat o bucată, n-am putut rezista când le-am văzut în pauză. Te rog să mă ierți, m-am oferit să ajut ... și eu ... Dar uite..., porția mea o dau colegului care a rămas fără prăjitură! (Îi duse farfurioara cu prăjitură colegului din ultima bancă).

Sanda: Te iert, dar m-ai pus într-o situație foarte neplăcută. Trebuia să întrebi și ți-aș fi explicat că am adus porții fixe. Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa. (Trecu pe lângă catedră și atingând cu tava vaza de flori, aceasta a căzut și s-a spart. Sanda a început să plângă.)

Doamna învățătoare: Cioburile aduc noroc! ... Și la urma urmei, e doar o vază! *Silvia:* (Supărată de cele întâmpilate, dar bucuroasă că poate face o faptă bună) Promit că voi lipi ciob cu ciob. Nu-și va da nimeni seama că a fost spartă. Dați-mi voie să adun totul cu grijă, să nu lipsească niciunul. Am în dulăpior tot ce-mi trebuie.

If she takes just one, nobody will notice, she thought.

It was too tempting... she told more to herself, first looking and then swallowing down the cake piece by piece. Sanda received her greetings from her mates. Then she gave them candies and cakes. The classmate from the last row was left without a cake.

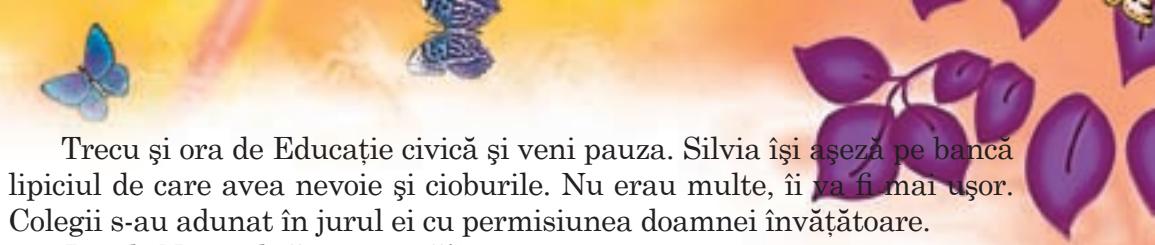
Sanda: (almost crying) I counted them. They were supposed to be enough... I don't understand what happened...

Silvia: (looking down) I took a piece... I couldn't resist when I saw them during the break... please forgive me... I offered to help... and I... But look, I will give him my piece of cake! (She took the cake to her classmate from the last row)

Sanda: I forgive you, but you put me in a very unpleasant situation. You should have asked and I would have explained that I brought exact numbers... I am sorry it happened this way... (She passed by the teacher's desk and, accidentally touching the vase, it fell and broke. Sanda started crying)

Teacher: This means luck! ... After all, it is just a vase!

Silvia: (upset about what happened but happy to make a good deed) I promise to fix this, glue it back piece by piece... Nobody will understand it was broken... Allow me to pick them up carefully, so that no piece is missing. I have everything I need in my locker.

Trecu și ora de Educație civică și veni pauza. Silvia își așeză pe bancă lipiciul de care avea nevoie și cioburile. Nu erau multe, și va fi mai ușor. Colegi s-au adunat în jurul ei cu permisiunea doamnei învățătoare.

Dorel: Nu cred să reușească!?

Ionuț: Dacă a promis, nu a făcut-o degeaba, se bazează ea pe ceva.

Corina: Dacă reușește, am să-i aduc și eu bibeloul pe care l-am spart acasă. Îl țin în sertar de o săptămână, să nu-l vadă mama.

Dana: Fratele meu mi-a rupt un șirag de mărgele. Țineam la ele, avea o împletitură deosebită, nu era doar aşa mărgică după mărgică, respecta o țesătură anume, un model. Acum stau în pungă.

Toți aveau ceva rupt, ciobit, deșirat, lucruri la care țineau și nu puteau renunța ușor la ele. Între timp Silvia lipea cu grijă cioburile, le potrivea ca într-un puzzle.

Dorin: A reușit! N-aș fi crezut ...

Ionuț: Am fost sigur că-i iese. O cunosc mai bine decât voi. Bravo!

Sanda: Îți mulțumesc! Sigur îmi vor aduce noroc cioburile. Vreau să ai și tu parte de mult noroc!

Silvia: Trebuie să mai stea aşa câteva minute, apoi punem apa și florile.

Civic education lesson passed. Silvia arranged the glue and the pieces of vase on her desk. They were not many, it will be easy for her. The classmates gathered around her, with the teacher's permission.

Dorel: I don't think she will make it...

Ionut: If she promised, it wasn't in vain... she must rely on something...

Corina: If she makes it, I will bring the china I broke at home. I've been keeping it in my drawer for a week, so that my mother won't find out...

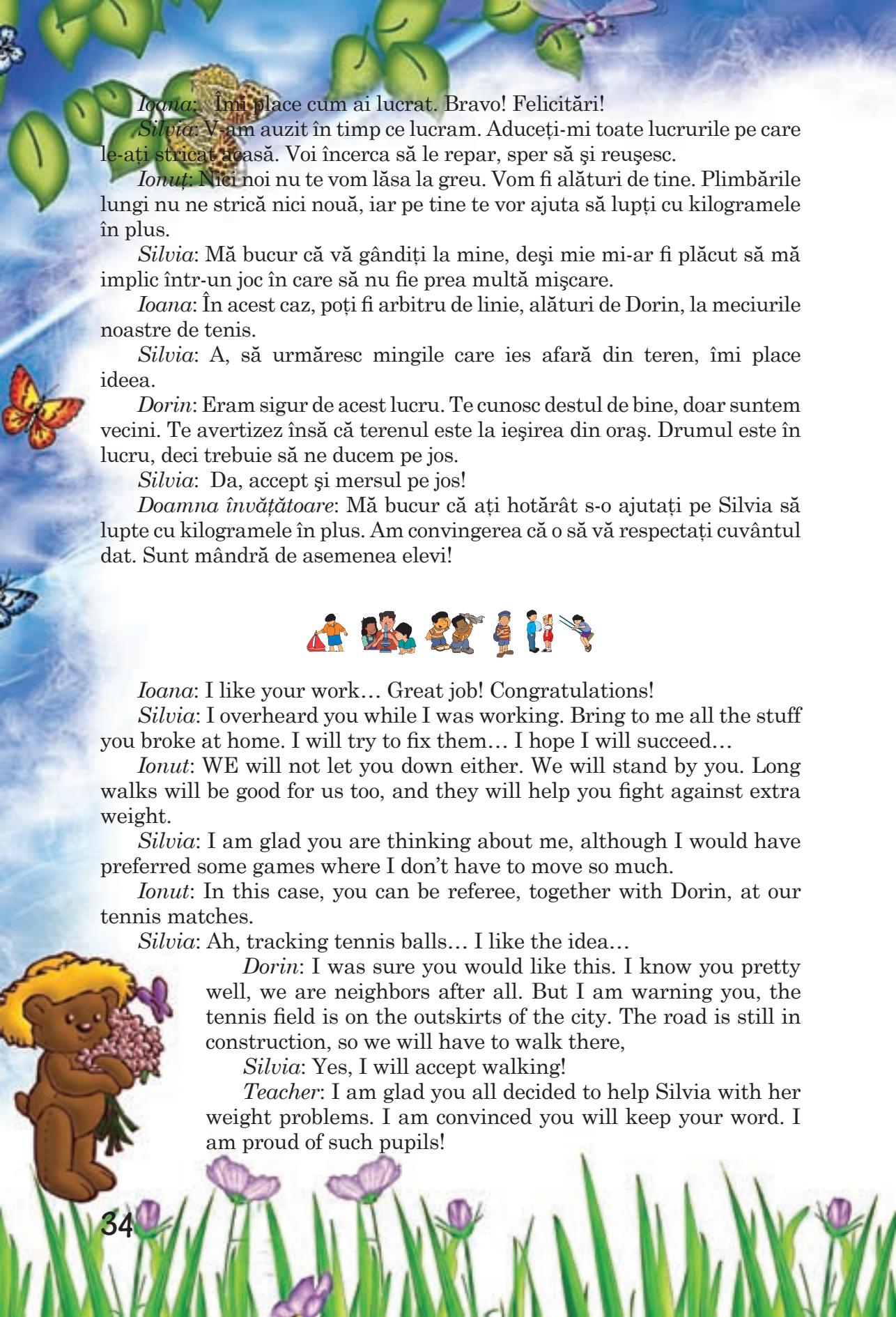
Dana: My brother tore one of my necklaces. I liked them very much, they had a complicated pattern, not just one bead after another... They are now in a bag... They all had something broken, unwounded, chipped, things they cared about and couldn't give up on. While Silvia was carefully gluing the shards, she was fitting them like a puzzle.

Dorin: She did it! I would not have believed it...

Ionut: I was sure she would do it. I know her better than you... Good work!

Sanda: Thank you! I am sure they will bring luck. I want you to have some of that luck!

Silvia: We must wait for a few minutes, then we can put the water and the flowers back...

Ioana: Îmi place cum ai lucrat. Bravo! Felicitări!

Silvia: V-am auzit în timp ce lucram. Aduceți-mi toate lucrurile pe care le-ați stricat acasă. Voi încerca să le repar, sper să și reușesc.

Ionuț: Nici noi nu te vom lăsa la greu. Vom fi alături de tine. Plimbările lungi nu ne strică nici nouă, iar pe tine te vor ajuta să luptă cu kilogramele în plus.

Silvia: Mă bucur că vă gândiți la mine, deși mie mi-ar fi plăcut să mă implic într-un joc în care să nu fie prea multă mișcare.

Ioana: În acest caz, poți fi arbitru de linie, alături de Dorin, la meciurile noastre de tenis.

Silvia: A, să urmăresc mingile care ies afară din teren, îmi place ideea.

Dorin: Eram sigur de acest lucru. Te cunosc destul de bine, doar suntem vecini. Te avertizez însă că terenul este la ieșirea din oraș. Drumul este în lucru, deci trebuie să ne ducem pe jos.

Silvia: Da, accept și mersul pe jos!

Doamna învățătoare: Mă bucur că ati hotărât s-o ajutați pe Silvia să lupte cu kilogramele în plus. Am convingerea că o să vă respectați cuvântul dat. Sunt mândră de asemenea elevi!

Ioana: I like your work... Great job! Congratulations!

Silvia: I overheard you while I was working. Bring to me all the stuff you broke at home. I will try to fix them... I hope I will succeed...

Ionuț: WE will not let you down either. We will stand by you. Long walks will be good for us too, and they will help you fight against extra weight.

Silvia: I am glad you are thinking about me, although I would have preferred some games where I don't have to move so much.

Ionuț: In this case, you can be referee, together with Dorin, at our tennis matches.

Silvia: Ah, tracking tennis balls... I like the idea...

Dorin: I was sure you would like this. I know you pretty well, we are neighbors after all. But I am warning you, the tennis field is on the outskirts of the city. The road is still in construction, so we will have to walk there,

Silvia: Yes, I will accept walking!

Teacher: I am glad you all decided to help Silvia with her weight problems. I am convinced you will keep your word. I am proud of such pupils!

Temă

Ai întâlnit-o vreodată pe Silvia? Ce poți spune despre ea?

Ştiați că ...

Sindromul Prader Willi este o boală genetică.

Oamenii care au această boală tot timpul simt nevoia de a mâncă și din această cauză greutatea lor crește. Acceptând acești oameni noi îi ajutăm foarte mult, îi ajutăm să iasă în societate, îi ajutăm să își facă prieteni și ajutăm să depășească mai ușor dificultățile cu care se confruntă.

Trebuie să se urmeze în permanență dietă, un program de exerciții fizice, limitarea accesului la alimente fiind absolut necesar.

Exercise

Have you ever met Silvia? What can you say about her?

Did you know that...

Prader Willi Syndrome is a genetic disease.

People with Prader Willi do not feel full from food and that is why they may eat very much, leading to obesity. By accepting these people we help them a lot, to socialize, to make friends more easily and to overcome the difficulties faced.

People with Prader Willi Syndrome must follow a diet and exercise program, while limiting access to food is absolutely necessary.

De ce? Why...?

Doamna învățătoare prezintă imaginea unei fetițe plângând. Le cere elevilor să observe și să spună de ce plânge copilul.

Ionuț: Plânge pentru că îl doare măseaua.

Maria: Eu cred că a fost pedepsit de părinti.

Sandu: Părerea mea este că a pierdut un lucru la care ținea.

Corina: Am impresia că s-a certat cu cel mai bun prieten.

Daniel: A luat un calificativ prost la matematică.

Diana: De ziua lui, n-a primit cadoul mult așteptat.

Anca: A rămas singur pe lume.

Ionel: Îi este foame sau frig.

Lucian: Nu-l primesc copiii în joc.

Emanuela: Cineva l-a lovit.

Alexandru: Nu știe să-și facă tema.

Dana: I-au murit peștișorii din acvariu.

Marius: N-a primit rolul principal în sceneta „Capra cu trei iezi”.

The teacher presents the image of a little girl crying. She asks the children to notice and say why the child was crying.

Ionuț: She cries because she has a toothache.

Maria: I think she was punished by her parents.

Sandu: In my opinion, she lost something which she held dear.

Corina: I have a feeling she was in a fight with her best friend.

Daniel: A bad grade in Math.

Diana: On her birthday, she did not receive the present she expected.

Anca: She is alone in the world.

Ionel: She is hungry or cold.

Lucian: Children don't want to play with her.

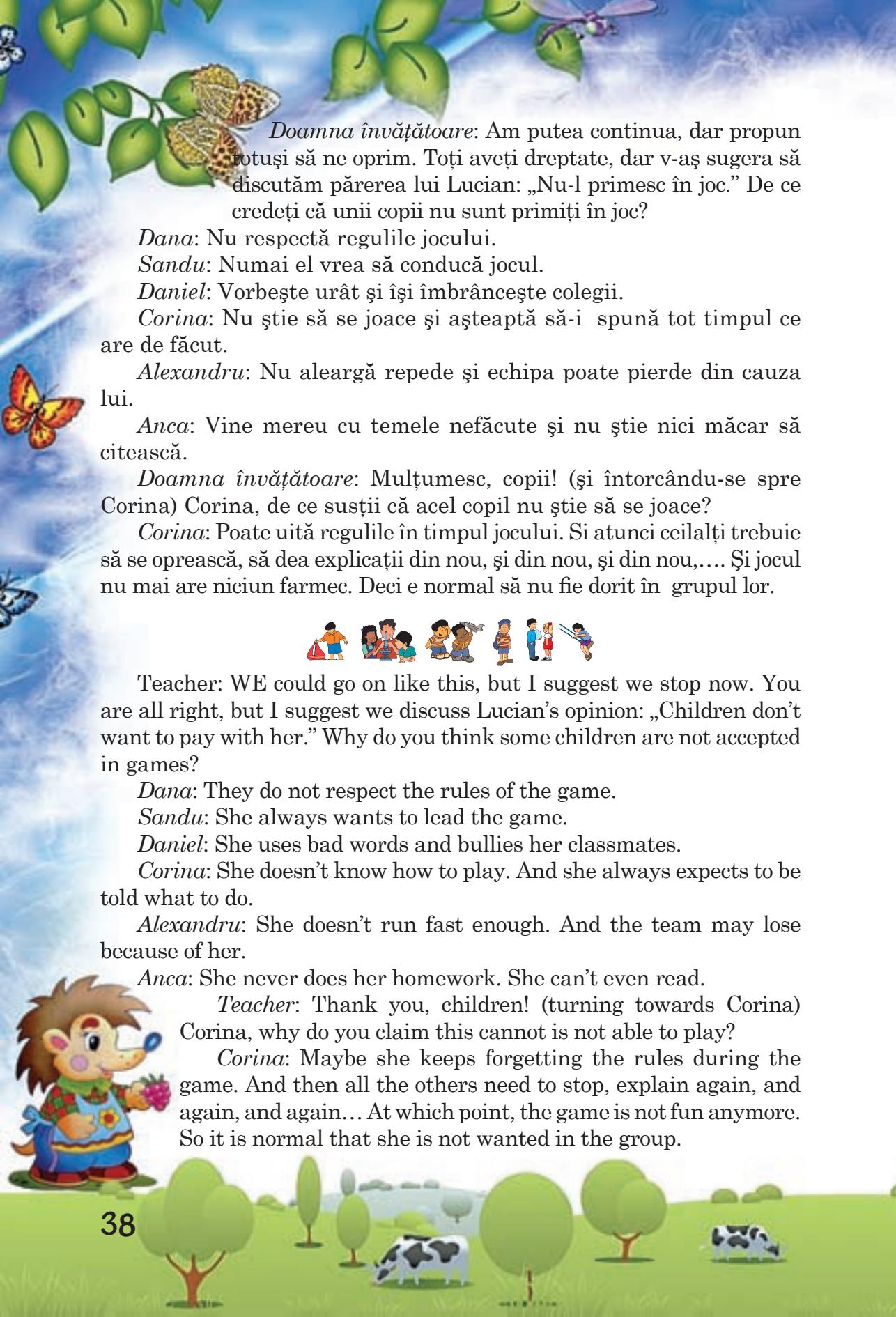
Emanuela: Someone hit her.

Alexandru: She doesn't know how to do her homework.

Dana: Her little fish died in the fish tank.

Marius: She did not get the main part in the school theater „The Goat with 3 Kids”.

Doamna învățătoare: Am putea continua, dar propun totuși să ne oprim. Toți aveți dreptate, dar v-aș sugera să discutăm părerea lui Lucian: „Nu-l primesc în joc.” De ce credeți că unii copii nu sunt primiți în joc?

Dana: Nu respectă regulile jocului.

Sandu: Numai el vrea să conducă jocul.

Daniel: Vorbește urât și își îmbrâncește colegii.

Corina: Nu știe să se joace și așteaptă să-i spună tot timpul ce are de făcut.

Alexandru: Nu aleargă repede și echipa poate pierde din cauza lui.

Anca: Vine mereu cu temele nefăcute și nu știe nici măcar să citească.

Doamna învățătoare: Mulțumesc, copii! (și întorcându-se spre Corina) Corina, de ce susții că acel copil nu știe să se joace?

Corina: Poate uită regulile în timpul jocului. Si atunci ceilalți trebuie să se oprească, să dea explicații din nou, și din nou, și din nou..... Si jocul nu mai are niciun farmec. Deci e normal să nu fie dorit în grupul lor.

Teacher: WE could go on like this, but I suggest we stop now. You are all right, but I suggest we discuss Lucian's opinion: „Children don't want to play with her.” Why do you think some children are not accepted in games?

Dana: They do not respect the rules of the game.

Sandu: She always wants to lead the game.

Daniel: She uses bad words and bullies her classmates.

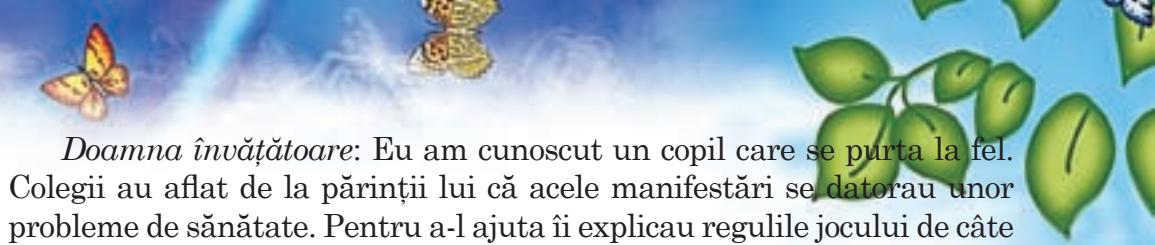
Corina: She doesn't know how to play. And she always expects to be told what to do.

Alexandru: She doesn't run fast enough. And the team may lose because of her.

Anca: She never does her homework. She can't even read.

Teacher: Thank you, children! (turning towards Corina) Corina, why do you claim this cannot is not able to play?

Corina: Maybe she keeps forgetting the rules during the game. And then all the others need to stop, explain again, and again, and again... At which point, the game is not fun anymore. So it is normal that she is not wanted in the group.

Doamna învățătoare: Eu am cunoscut un copil care se purta la fel. Colegii au aflat de la părinții lui că acele manifestări se datorau unor probleme de sănătate. Pentru a-l ajuta îi explicau regulile jocului de câte ori era nevoie. În acest fel, putea și el să participe la joc. Revin acum la afirmația Corinei: „... e normal să nu fie dorit în grupul lor.” Sunteți de aceeași părere?

Maria: Eu, dacă aş fi lider de grup aş explica clar regulile jocului, iar la prima abatere cred că l-aş ierta. Ne-am putea opri și am relua jocul. După aceea, aş mai explica o dată și încă o dată. Dacă n-aș reuși să mă fac înțeleasă, m-aș întreba dacă nu cumva are probleme de comunicare. L-aş lua alături de mine, explicându-i la momentul potrivit ce are de făcut. În niciun caz nu l-aş scoate din joc.

Diana: Ai dreptate! Ar fi bine să ne acceptăm unii pe alții, chiar dacă uneori greșim, chiar dacă nu suntem la fel.

Emanuela: Sunt de acord cu tine. Nici nu-mi imaginez o lume în care toți am fi identici.

Doamna învățătoare: Văd că Emanuela a surprins ideea pe care doream să-o scot în evidență. Să ne acceptăm aşa cum suntem!

Teacher: I met a child who was like this. Classmates learned from his parents that his behaviors were caused by some health problems. In order to help, they explained the rules of the game as many times as necessary. This was, he was able to be part of the game. Going back to what Corina was saying: „...it is normal that she is not wanted in the group” Do you agree?

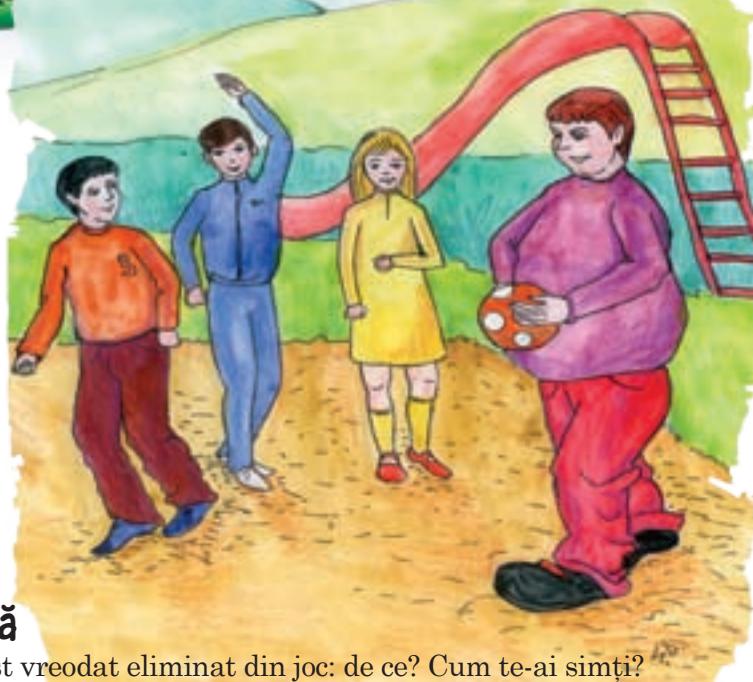
Maria: Me, if I were group leader, I would clearly explain the rules of the game and on the first offence I would forgive him. We could stop. And we could start again, after explaining the rules. And again. If I was not able to make myself understood, I would wonder if he has any communication problems. I would take him by my side, explaining what to do when the time comes. Under no circumstances would I take him out of the game.

Diana: You are right! It would be good to accept each other, even if we make mistakes sometimes, even if we are not the same.

Emanuela: I agree with you. I cannot even imagine a world in which we would all be the same.

Teacher: I see Emanuela caught the idea I was trying to emphasize. Let's accept ourselves as we are!

Temă

Ai fost vreodată eliminat din joc: de ce? Cum te-ai simțit?

Știați că...

Autismul afectează copilul în modul în care gândește, comunică și interacționează cu alții. Aceasta are interese limitate sau este preocupat în mod special de un anumit obiect. Copiii cu autism prezintă un comportament repetitiv și stereotip precum falfâirea sau răsucirea mâinii sau a degetului, sau mișcări complexe ale întregului corp pentru a-și gestiona stările interne. Copiii cu autism gândesc în imagini, astfel cu ajutorul suportului vizual și instrucțiunilor verbale reușesc să înțeleagă mai bine ce se întâmplă în jurul lor.

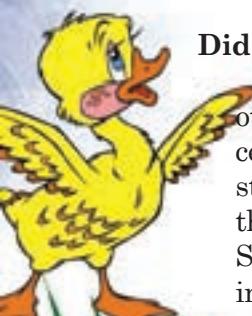

Exercise

Have you ever been eliminated from a game? How did you feel?

Did you know that...

Autism affects how people think, communicate and interact with others, children with autism may have limited interests or be obsessed with certain topics such as trains. Children with autism have repetitive and stereotyped behaviors to manage their internal arousal states and may flap their hands or twist their fingers, or have complex whole body movements. Some people with autism think in pictures and may do better with instructions if they are presented visually.

Destăinuirile lui Dănuț

Dănuț and His Confessions

Curtea școlii era neîncăpătoare pentru multimea de elevi ieșită să se bucure de pauza mare. Văzduhul era inundat de vocile lor. Fetițe și băieți, mari și mici, se zbenguiau mângâiați de razele călduțe ale soarelui de primăvară. Ici, colo, grupuri de elevi povesteau în timp ce și mâncau cu poftă pachetelul.

Eram în mijlocul lor și le citeam pe fețe destul de ușor bucuria. Deodată, aud un copil plângând. Mă îndrept grăbită spre el. Nu era altul decât elevul meu, Dănuț, un omuleț firav, într-o uniformă albastră, puțin prea mare pentru statura lui. Din ochii mari, umbriți de niște gene lungi și negre, curgeau lacrimi fierbinți.

- De ce plângi? îl întrebai în timp ce-i ștergeam râul de lacrimi cu un șervețel.

- Colegii mei nu mă lasă să joc fotbal. Spun că eu nu știu. M-au și bătut...

L-am luat de mânuță și ne-am îndreptat spre grupul de copii care băteau mingea.

The schoolyard was crowded with the students out on the big break. The air was filled by their voices. Girls and boys, big and small, were running around caressed by the warm rays of the spring sun. Here and there, groups of children were talking while eating their lunches.

I was with them and it was easy for me to read the joy on their faces. Suddenly, I hear a child crying. I hurry towards him; it was none other than my student, Dănuț, a frail little person in a blue uniform, a little too big for him. His eyes, shaded by long, black eyelashes, rolled down heavy tears.

- Why are you crying? I asked, while wiping the river of tears with a tissue.

- My classmates don't let me play football. They say I can't... they even beat me...

I took him by the hand and we headed towards the group of children playing with the ball.

Am aflat că, într-adevăr, Dănuț nu este dorit pentru că nu prea știe juca, dar, mai mult, acesta îi scuipă ori de câte ori se supără pe ei. Clopoțelul ne intrerupe. Pauza s-a terminat și, încolonați, elevii intrară în clase.

Aveam oră de educație civică. Mă bucuram pe undeva deoarece aveam timp să rezolvăm conflictul iscat în pauză.

Nu toți elevii știau de incident, aşa că Dănuț alături de cei implicați trebuiau să ne relateze ceea ce s-a întâmplat.

I-am cerut să vorbească întâi George, cel care l-a și lovit.

- Nu l-am lăsat să se joace cu noi pentru că ieri mi-a scuipat în pachetul cu mâncare și am rămas flămând. Și nu este prima dată când face acest lucru. În prima pauză a scuipat-o pe Maria pentru că nu l-a lăsat să privească în cartea ei de povesti frumos colorată.

- Acum nu vorbim despre Maria, vorbim despre tine, George . Și întorcându-se spre Dănuț:

- Este adevărat? I-ai scuipat în pachetul cu mâncare?

- Da, doamna învățătoare, dar eu i-am cerut pufoleți și n-a vrut să-mi dea. Atunci m-am înfuriat și... am scuipat. Acum recunosc că am greșit.

I learned that, indeed, Dănuț was not wanted because he couldn't really play but, moreover, he would spit on them whenever he was getting angry. The bell interrupted our discussion. The break was over and, one by one, students went back to their classes. We were having our Civic Education class. I was really glad that I was able to solve the conflict appeared during the break. Not all of the children were aware of the incident, so Dănuț and the others involved were asked to explain what had happened.

First, I asked George to tell us what happened, the boy who hit him:

- I didn't let him play with us because yesterday he spit inside my lunch box, leaving me hungry. And it is not his first time. During the first break, he spit on Maria for not letting him take a look at her nicely colored story book.

- We are not talking about Maria now, we are talking about you, George.

Then, turning to Dănuț:

- Is this true? Did you spit in his lunch box?

- Yes, teacher, but I asked him for some snacks and he wouldn't give me any. Then I became really angry and... I spit. Now I admit I was wrong.

Anda văzuse tot ce s-a întâmplat pe teren.

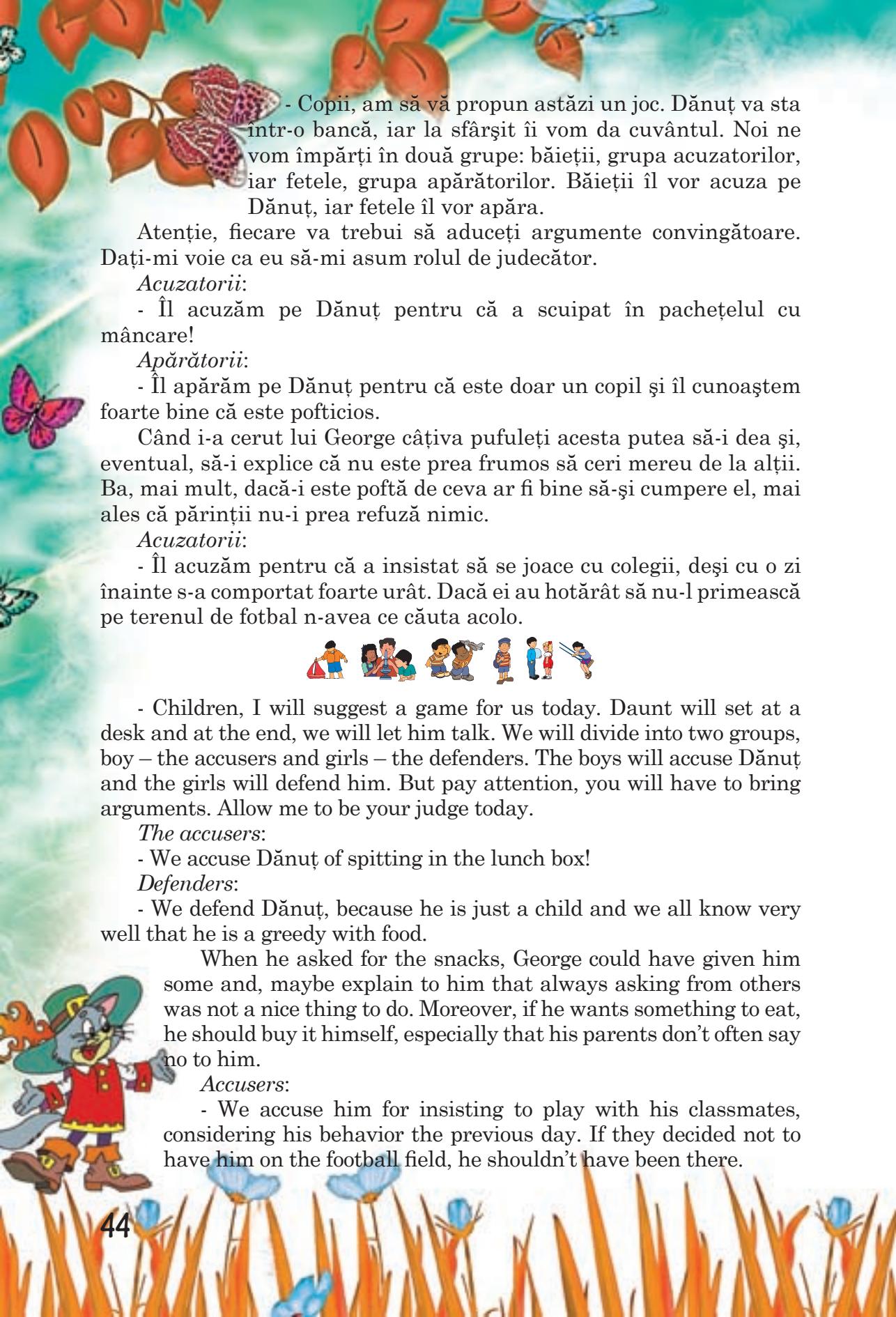
- Vreau să spun că, astăzi, Dănuț a fost scos de pe teren și îmbrâncit fără să facă nimic rău. Supărat pentru că nu l-au primit în grupul lor și l-au imbrâncit, a vrut să se apere, dar n-a putut și atunci a găsit cel mai ușor mijloc de a se răzbuna pe ei.

Anda, who witnessed everything, said:

- I want to say that today, Dănuț was sent off the field and bullied without having done anything. Upset for not being accepted in their group and for being bullied, he only wanted to defend himself and he found the easiest way to take revenge.

- Copii, am să vă propun astăzi un joc. Dănuț va sta într-o bancă, iar la sfârșit îi vom da cuvântul. Noi ne vom împărți în două grupe: băieții, grupa acuzatorilor, iar fetele, grupa apărătorilor. Băieții îl vor acuza pe Dănuț, iar fetele îl vor apăra.

Atenție, fiecare va trebui să aduceți argumente convingătoare. Dați-mi voie ca eu să-mi asum rolul de judecător.

Acuzatorii:

- Îl acuzăm pe Dănuț pentru că a scuipat în pachetul cu mâncare!

Apărătorii:

- Îl apărăm pe Dănuț pentru că este doar un copil și îl cunoaștem foarte bine că este pofticios.

Când i-a cerut lui George câțiva pufuleți acesta putea să-i dea și, eventual, să-i explice că nu este prea frumos să ceri mereu de la alții. Ba, mai mult, dacă-i este poftă de ceva ar fi bine să-și cumpere el, mai ales că părintii nu-i prea refuză nimic.

Acuzatorii:

- Îl acuzăm pentru că a insistat să se joace cu colegii, deși cu o zi înainte s-a comportat foarte urât. Dacă ei au hotărât să nu-l primească pe terenul de fotbal n-avea ce căuta acolo.

- Children, I will suggest a game for us today. Daunt will set at a desk and at the end, we will let him talk. We will divide into two groups, boy – the accusers and girls – the defenders. The boys will accuse Dănuț and the girls will defend him. But pay attention, you will have to bring arguments. Allow me to be your judge today.

The accusers:

- We accuse Dănuț of spitting in the lunch box!

Defenders:

- We defend Dănuț, because he is just a child and we all know very well that he is a greedy with food.

When he asked for the snacks, George could have given him some and, maybe explain to him that always asking from others was not a nice thing to do. Moreover, if he wants something to eat, he should buy it himself, especially that his parents don't often say no to him.

Accusers:

- We accuse him for insisting to play with his classmates, considering his behavior the previous day. If they decided not to have him on the football field, he shouldn't have been there.

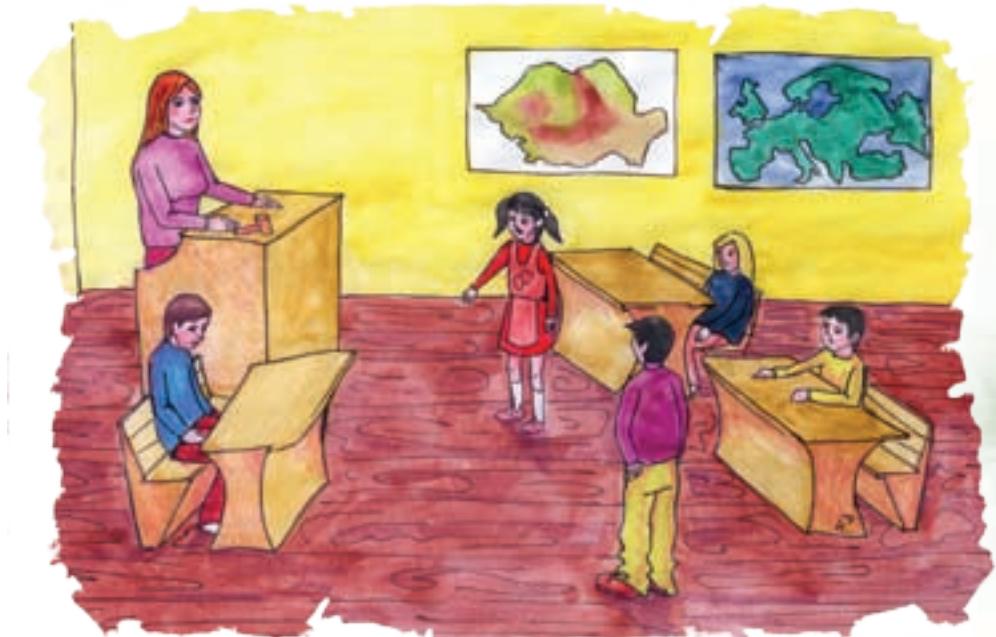

Apărătorii:

- Dănuț n-are nici o vină pentru că dorește să se joace cu colegii lui, iar pentru greșeala făcută ieri, nu era nevoie să mai fie pedepsit și astăzi. Ne punem în situația lui și ne gândim ce-am fi putut face noi dacă n-am fi fost lăsate să ne jucăm și, mai ales, dacă am fi fost și îmbrâncite de niște vlăjgani. Vedeți că el este mic și atât de slăbuț. Cum să se apere? Nu s-a gândit prea mult, și în acele momente de furie și umilință, s-a răzbunat scuipând.

Acuzatorii:

- Gestul lui a fost foarte urât. L-a scuipat pe căpitanul echipei, în momentul în care acesta îl dădea afară de pe teren.

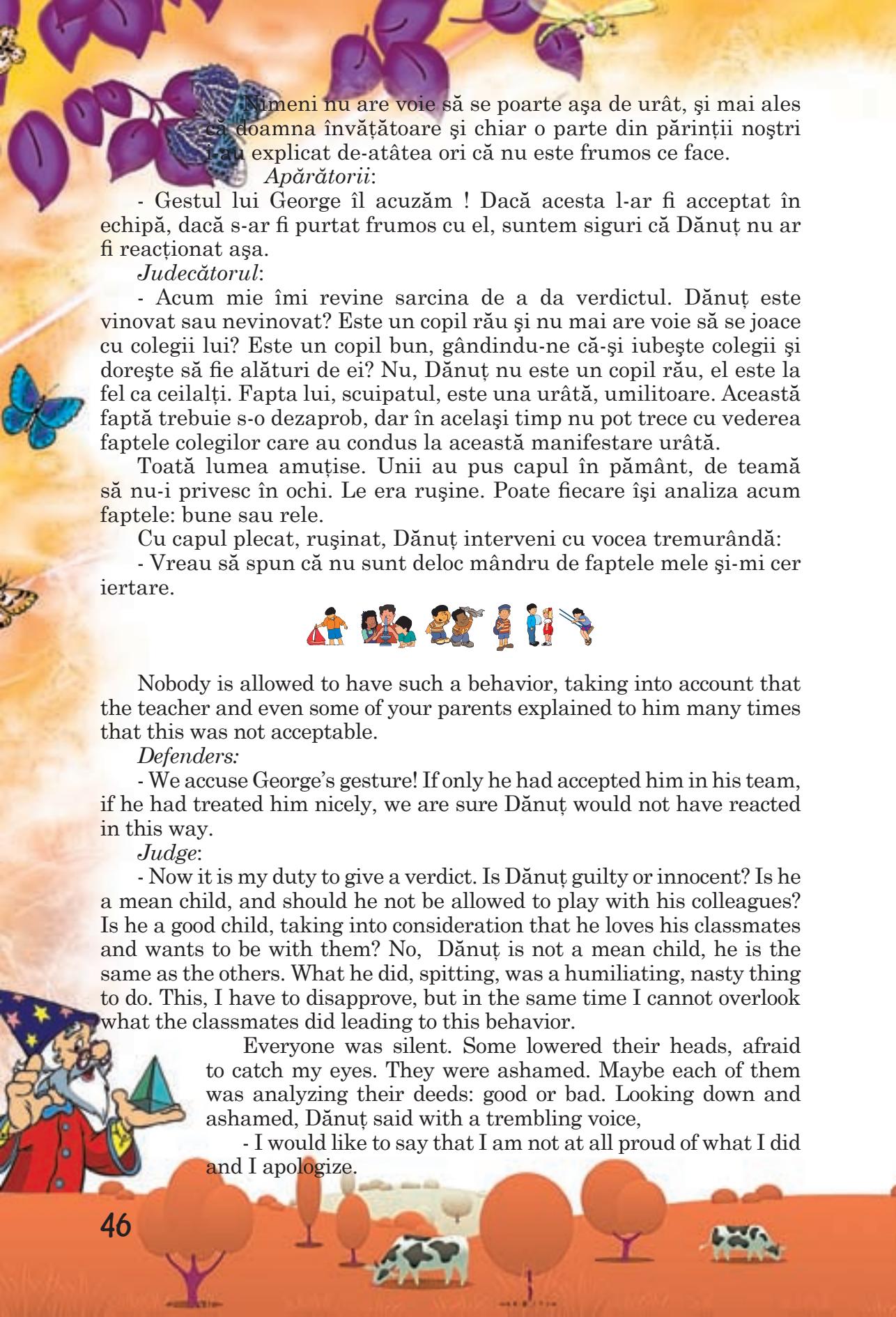
Defenders:

- It is not his fault that he wants to play with his classmates, and he should not have been punished today for a mistake he made yesterday. We are placing ourselves in his shoes, wondering what we would have done had we not been allowed to play, had we been bullied by some lads?... You see he is so tiny and skinny. How should he defend himself? He wasn't thinking much, and in those moments of anger and humiliation, he took his revenge spitting.

Accusers:

- His gesture was really ugly. He spit the team captain, as he was throwing him off the field.

Nimeni nu are voie să se poarte aşa de urât, și mai ales că doamna învățătoare și chiar o parte din părinții noștri i-au explicat de-atâtea ori că nu este frumos ce face.

Apărătorii:

- Gestul lui George îl acuzăm ! Dacă acesta l-ar fi acceptat în echipă, dacă s-ar fi purtat frumos cu el, suntem siguri că Dănuț nu ar fi reacționat aşa.

Judecătorul:

- Acum mie îmi revine sarcina de a da verdictul. Dănuț este vinovat sau nevinovat? Este un copil rău și nu mai are voie să se joace cu colegii lui? Este un copil bun, gândindu-ne că-și iubește colegii și dorește să fie alături de ei? Nu, Dănuț nu este un copil rău, el este la fel ca ceilalți. Fapta lui, scuipatul, este una urâtă, umilitoare. Această faptă trebuie să-o dezaproba, dar în același timp nu pot trece cu vederea faptele colegilor care au condus la această manifestare urâtă.

Toată lumea amuțise. Unii au pus capul în pământ, de teamă să nu-i privesc în ochi. Le era rușine. Poate fiecare își analizează acum faptele: bune sau rele.

Cu capul plecat, rușinat, Dănuț interveni cu vocea tremurândă:

- Vreau să spun că nu sunt deloc mândru de faptele mele și-mi cer iertare.

Nobody is allowed to have such a behavior, taking into account that the teacher and even some of your parents explained to him many times that this was not acceptable.

Defenders:

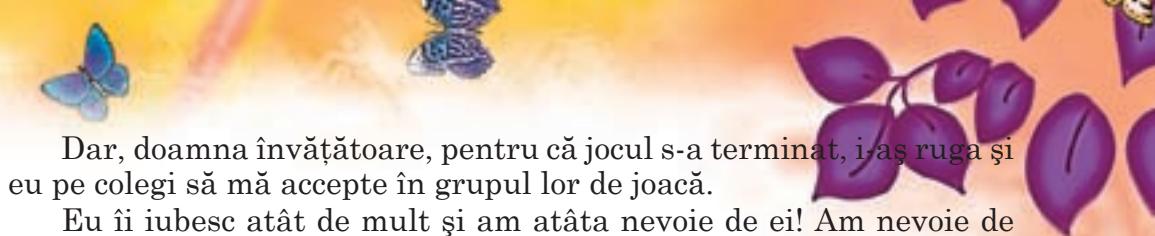
- We accuse George's gesture! If only he had accepted him in his team, if he had treated him nicely, we are sure Dănuț would not have reacted in this way.

Judge:

- Now it is my duty to give a verdict. Is Dănuț guilty or innocent? Is he a mean child, and should he not be allowed to play with his colleagues? Is he a good child, taking into consideration that he loves his classmates and wants to be with them? No, Dănuț is not a mean child, he is the same as the others. What he did, spitting, was a humiliating, nasty thing to do. This, I have to disapprove, but in the same time I cannot overlook what the classmates did leading to this behavior.

Everyone was silent. Some lowered their heads, afraid to catch my eyes. They were ashamed. Maybe each of them was analyzing their deeds: good or bad. Looking down and ashamed, Dănuț said with a trembling voice,

- I would like to say that I am not at all proud of what I did and I apologize.

Dar, doamna învățătoare, pentru că jocul s-a terminat, i-aș ruga și eu pe colegi să mă accepte în grupul lor de joacă.

Eu îi iubesc atât de mult și am atâtă nevoie de ei! Am nevoie de afecțiunea lor, de aprecierea lor... Când am venit la școală în clasa întâi, mă gândeam că îmi voi întâlni printre colegi, frații pe care nu-i aveam în familie și pe care mi i-aș fi dorit atât de mult. Știți ce-seamnă să n-ai un frate, să ai o mamă care este nevoită să muncească multe ore peste program, iar tu, un bulgăre de om, să fii certat, iar uneori bătut de... Nu se mai putu stăpâni și începu să plângă. Se adună puțin și continuă. Eu știu, dragi colegi, dar sunt singur și n-am cu cine să vorbesc. Mă retrag doar în camera mea, strâng pumnii mei atât de mici și-mi dau seama repede că nu pot face nimic cu ei. Și-atunci adun atâtă durere în sufletul meu... Durerea se transformă, fără să-mi dau seama, în ură. Ură care se varsă uneori pe voi, cei pe care vă iubesc în adâncul sufletului meu. Pe voi, cei care nu mă înțelegeți și nu știți câtă nevoie am de dragostea și afecțiunea voastră.

Vorbele lui Dănuț au fost convingătoare. Mesajul lui a fost destul de clar.

- Dănuț, te iert, spune George rușinat.

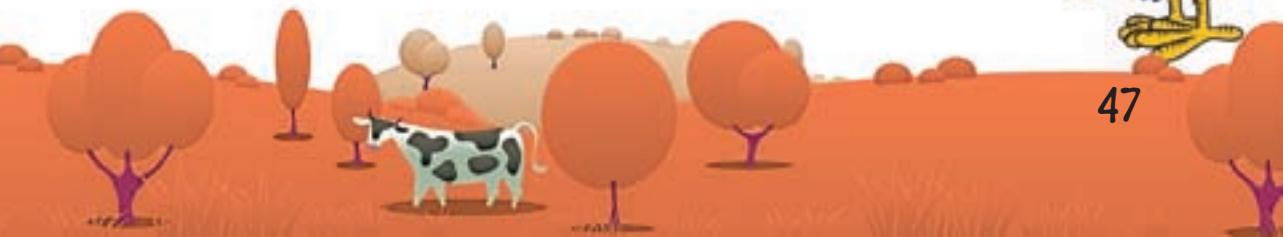

But, teacher, because the game is now over, I would like to ask my colleagues to accept me in their play group. I love them so much and I really need them! I need their affection, their appreciation... when I came to school in first grade, I thought I would find in school the brothers and sisters I never had in my own family, whom I wanted to so much... Do you know what it means to not have a sibling, to have a mother forced to work many hours overtime and you, just a little person, to be scolded, and sometimes even beaten by...

He could no longer control himself and started crying. He recollected for a second and then went on, I know, dear friends, but I am alone and I have no one to talk to. I go to my room, I squeeze my fists tight and shortly after, I realize there is nothing I can do. And then I have so much pain in my soul... Without even realizing, this pain becomes hatred.

This hatred sometimes goes out on you, the ones I love from all my heart. On you, who do not understand me and do not know how much I need your affection. His words were very convincing. His message was clear enough.

- Dănuț, I forgive you, George said ashamed, now, after listening to you and the teacher, I realize how wrong I was.

Acum, după ce te-am ascultat pe tine și pe doamna învățătoare, îmi dau seama cât de mult am greșit. Dacă noi ne-am fi purtat frumos cu tine n-ai fi ajuns la gesturi atât de urâte.

- Mă bucur că am lămurit lucrurile împreună. Eram sigură la începutul orei că stă în puterea noastră să rezolvăm acest conflict. Nu degeaba clasa noastră este ca o familie în care am dovedit încă o dată importanța comunicării. Să nu uităm niciodată, copii, că violența de orice fel nu se rezolvă cu violență! Trebuie să comunicăm, să ne deschidem sufletele și numai aşa vom putea fi înțeleși, numai aşa vom evita fapte de care apoi să ne fie rușine.

Sunetul clopoțelului ne opri exact când concluziile erau spuse.

L-am urmărit pe George când s-a apropiat de Dănuț și i-a spus:

- Vrei să stai în apărare?
- Cu cea mai mare placere. Veniți repede! Avem doar o pauză mică!

Băieții au ieșit în grabă. Fetele i-au urmat să facă galerie. Erau și ele atât de fericite! Eu ce să vă spun? Aveam încredere că sămânța pe care tocmai am semănat-o va da roade pentru că pământul este bun. Va trebui doar să-o îngrijesc zi de zi.

If we had treated you more nicely, you wouldn't have resumed to such behaviors.

- I am glad we cleared things out together.

I have been sure since the beginning of this class that we would be able to solve this conflict.

Our class is like a family for a good reason, and we have proved once again the importance of communication. Let us not forget, children, that violence can never be solved with more violence. We must communicate, open our hearts and only this way we will avoid situations that could make us feel ashamed.

The bell rang just as the conclusions were drawn. I watched George approaching Dănuț and telling him:

- Do you want to be defense?
- Gladly. Come quick! This is only a small break!

The boys hurried out. The girls followed them for cheering. They were also very happy. What can I say? I trust that the seed I have just planted will give fruit, because the soil is good. I will just need to care for it every day.

Temă

Cum a reușit Dănuț să-și convingă colegii că este la fel ca ei?

Știați că ...

ADHD debutează în copilărie și poate persista și în timpul vârstei adulte.

ADHD este una dintre cele mai frecvente afecțiuni comportamentale întâlnite la copii și adolescenți. Studiile arată că un procent de 5% din copiii de vîrstă școlară prezintă simptome ADHD.

ADHD este de trei ori mai frecvent diagnosticat la băieți decât la fete.

Exercise

How did Dănuț manage to convince his colleagues that he is like them?

Did you know that...

ADHD begins in childhood and may persist during adulthood.

ADHD is one of the most common behavioral problems seen in children and adolescents. Studies show that 5% of school-age children have ADHD symptoms. ADHD is three times more frequently diagnosed in boys than in girls.

Emoțiile primului an școlar Thrills of the First School Year

Grijile unei mame

Mihaiță este singurul meu copil, lumina ochilor mei. Am avut însă mari emoții în momentul în care acesta a devenit școlar.

În grădiniță, băiețelul meu a fost „diagnosticat” cu ADHD. Doamnele educatoare mi-au explicat de multe ori că are probleme de comportament, deficit de atenție și să nu mă aștept la o viață de școlar prea roz pentru el. Copilașul meu, un bulgăre de om, primise o etichetă și toate nereușitele lui aveau pentru doamnele educatoare o explicație. Și cum un necaz nu vine singur, Mihaiță a fost într-un fel izolat de colegii lui, sau mai bine - zis respins, pentru că, din motive necunoscute atunci, suferea de enurezis.

Este ușor acum să înțelegeți de ce emoțiile mă compleșeau întotdeauna când mă gândeam la ziua în care Mihaiță va deveni școlar. Cu cât fiul meu era mai nerăbdător să devină elev, cu atât mai mult creșteau grijile mele.

Mihaiță is my only child, the apple of my eyes. But I was very nervous when he first went to school.

During kindergarten, my little boy was „diagnosed” with ADHD. The teachers explained to me many times that he was having behavior problems, deficit of attention and that I should not expect an easy school life for him. My little son, just a little man, was labeled and all his failures had a perfect explanation for his teachers.

And, because troubles always come in pairs, Mihaiță became isolated from his friends, or rather rejected by them because, from reasons unknown back then, he had enuresis.

It is easier for you to understand now why I was nervous every time I was thinking about my child going to school. As my son became more and more impatient to become a student, I was becoming more and more concerned.

În sufletul meu era o luptă. Să-i spun sau nu doamnei învățătoare despre problemele copilului meu. Dacă-mi deschid sufletul s-ar putea să-mi fac din ea o prietenă care să mă înțeleagă. Dar dacă dânssei nu-i va surâde să apară pe lista cu „elitele” clasei un copil cu astfel de probleme?

Cu multă reținere m-am apropiat de cea care urma să-i fie învățătoare și i-am spus toată povestea copilului meu. Am rămas însă uimită de ceea ce mi-a spus:

There was a fight inside my soul. Should I or shouldn't I tell the teacher about my boy's problems? If I opened up to her, maybe I could make her an understanding friend. But what if she would have a problem having such a problematic child on the „elite” list? With great restraint, I approached the woman who was to be his teacher and I told her my child's story. I was amazed by what she replied:

Doamna Ionescu, să știți că nu toți copiii sunt la fel. Despre fiecare am putea spune că are ceva ce-l deosebește de ceilalți. Pentru mine însă toți sunt copii.

Ori, copiii sunt minunea vieții. Cum să nu ne bucurăm de fiecare în parte? Ei nu sunt buni sau răi, ci doar copii. N-am pus și n-am să pun etichete. Nimeni n-are voie să facă acest lucru.

Eu încerc să pun în valoare la fiecare din ei tot ce au mai bun. Copilul dumneavoastră are ceva bun?

- Cum să n-aibă, doamna învățătoare? Este frumos, sensibil, mă iubește, cântă atât de frumos, recită poezii, ... și am continuat să spun multe lucruri despre fiul meu. Oare de ce? Pentru că doamna învățătoare m-a ajutat prin câteva cuvinte bine alese să-mi privesc copilul cu alți ochi.

Am găsit sprijinul de care aveam atâta nevoie în acest dascăl minunat, am aflat că atunci când va fi necesar voi putea apela chiar și la psihologul școlii.

Mihaiță la începutul clasei întâi

Ora de limba română. Micii școlari aveau pe bănci toate cele necesare pentru ora de scriere.

Misses Ionescu, you should know not all children are the same. We can find something different in each and every one of them. For me, they are all children. And children are the miracle of life. How can we not enjoy each of them? They are not good or bad, they are children.

I have never labeled them and I am not going to. Nobody is allowed to do that.

I am doing my best to bring out the best of each of them. Does your child have something good in him?

- How can he not have, teacher? He is beautiful, sensitive, he loves me, he sings nicely, tells poems,... and I went on telling lots of things about my child. But why? Because, through some carefully chosen words, she managed to make me see my child with different eyes.

I found the much needed support in this wonderful teacher, and I learned that when needed I could also go see the school counselor.

Mihaiță started first grade

Romanian lesson. The little scholars had everything needed for writing on their desks.

- Astăzi, copii, vom învăța să scriem cel mai frumos cuvânt din lume „mama”.

- Eu știu să-l scriu. Am legat singur acasă silabele „ma” și „ma”. A fost foarte ușor, se lăuda Maria.

- Doamna învățătoare, eu nu știu să scriu, zise Ionuț.

- Nici nu-i nevoie. Astăzi veți fi atenți la mine și la sfârșitul orei toți veți fi mulțumiți. Veți putea scrie cuvântul „mama”.

Doamna a început să dea explicații, să demonstreze la tablă, apoi a trecut pe la fiecare elev. Toți se străduiau să scrie frumos și cât se poate de corect.

Când a ajuns lângă Mihaiță acesta scrise doar silaba „ma”. L-a ajutat, explicându-i că trebuie să mai scrie o dată silaba „ma” și doamna a trecut mai departe. A revenit la el de mai multe ori. N-a uitat să-l felicite când a reușit să scrie „mama”, dar i-a spus că trebuie să scrie două rânduri cu acest cuvânt.

- Mihaiță, de ce nu scrii? Eu am terminat trei rânduri. De ce te joci mereu după ce pleacă doamna învățătoare de lângă tine? întrebă colegul de bancă.

- Today, children, we will write the most beautiful word in the entire world: „mama”.

- I know how to write it. At home, I wrote all by myself „ma” and „ma”. It was very easy, Maria boasted.

- Teacher, I don't know how to write it, Ionut said.

- You don't have to know. Today you will pay attention to me and at the end of the class you will all be happy. You will be able to write the word „mama”.

The teacher started explaining, demonstrating on the blackboard, then walked by each child. They were all doing their best to write nicely and as correctly as possible.

When she came near Mihaiță, he had just written „ma”. She helped him by explaining he has to write „ma” one more time and then she moved on. She came back to him a few more times. She did not forget to congratulate him when he managed to write correctly „mama”, but she told him he needs to write this word on two whole lines.

- Mihaiță, why aren't you writing? I have already finished three lines. Why do you always play when the teacher leaves your side? asked the deskmate.

- De ce să scriu singur? Doar vezi că mă ajută doamna.
 - Da, dar îți place că îți repetă de atâtea ori un lucru? Toată ora nu auzim decât: „Mihaiță”!, „Mihaiță”!
- Doamna învățătoare a auzit discuția celor doi colegi. N-a mai trecut pe la Mihaiță, dar s-a poziționat foarte aproape de el și a spus:

- Why should I write by myself? You see the teacher is helping me.
- Yes, but do you like the fact that she is telling you this over and over again? All we hear in class is: „Mihaiță”!, „Mihaiță”!

The teacher overheard their conversation. She stopped going to Mihaiță's desk, but she remained close by, saying:

- Toți copiii care vor scrie frumos și corect două rânduri cu cuvântul „mama” vor primi la sfârșitul orei o bulină roșie, pe care o vor duce mamei. Cei care vor scrie mai mult, vor primi pe caiet și un zâmbet.

A mai trecut o dată pe lângă Mihăiță, s-a asigurat că a scris corect și al doilea cuvânt, apoi i-a spus să scrie singur pentru că și alți copii au nevoie de ea. Acesta n-a ținut cont de indicațiile primite. S-a jucat cu penarul, s-a întors la colegul din spate, ba chiar s-a ridicat din bancă. În cele din urmă, văzând că doamna nu mai vine, s-a apucat de scris. Ce păcat însă că s-a sunat! Doamna a adunat caietele. Când a ajuns la el, acesta mai avea de scris un cuvânt, atât îl despărțea de bulina roșie pe care și-ar fi dorit să-o ducă mamei.

- Doamna învățătoare, pot să termin în pauză? Nu durează mult. Vă rog!

- Bine, Mihai. Dar altădată să-ți folosești timpul mai bine. Nu aștepta mereu ajutorul meu!

Fericit, Mihăiță reușește în cele din urmă să-i ducă doamnei învățătoare caietul cu cele două rânduri.

- Am terminat! Îmi dați bulina?

- All children who write nicely and correctly two lines of the word „mama” will receive at the end of the lesson a red dot, which they can take home to their mother. Those who write even more, will also get a „smiley face” on their notebooks.

Once again, she passed by Mihăiță, making sure he wrote the second word correctly, the she told him to work by himself, because other children also need her help. He did not take into account the teachers' instructions. He played with his pencil case, turned to his colleague, even stood up. Finally, seeing the teacher would not come back, he started writing. But, what a shame, the bell rang! The teacher collected the notebooks. When she reached him, he still had one more word to write, it was the only thing separating him from the red dot he wished to take home to his mother.

- Teacher, may I finish during the break? It will not take long. Please!

- OK, Mihai. But next time try using your time better. Don't wait for my help all the time. Mihăiță managed to finish the two lines and happily gave his notebook to the teacher.

- I finished! Can I have my dot?

- Bineînțeles. Mi-ai dovedit că poți să termini o sarcină.

- Eu am scris zece rânduri! Am primit și un zâmbet! i se adresă lui Mihaiță, colegul lui de bancă.

Mihaiță ținea fericit bulina în mâna. Astăzi îi va face o mare bucurie mamei. Dar comentariile colegului îl supără. Doamna învățătoare veni la el și, mânăindu-l pe creștet, îi spune:

- Meriți din plin bulina. Ai făcut un efort mare să termini cele două rânduri. Îți-ai sacrificat și câteva minute din pauză. Iar tu, Ionuț, nu mai fi așa răutăcios!

Ionuț s-a retras într-un grup de copii care primiseră și zâmbet și începură să comenteze.

- Noi am scris aproape o pagină și doamna nu ne-a mânăiat. Pe Mihaiță însă l-a mânăiat pentru două rânduri.

- Dragii mei, mă bucur din tot sufletul pentru voi, doavadă este zâmbetul din caietele voastre. Dar la fel de mult mă bucur pentru Mihaiță. Poate într-o zi veți înțelege acest lucru.

- Sure you can. You proved to me that you can finish a task.

- I wrote ten lines! I also got a smiley face! the deskmate told Mihaiță.

Mihaiță was holding the dot in his hands, all happy. The teacher came near him and, caressing his head, said:

- You deserve this dot. You made a great effort to finish those two lines. You sacrificed a few minutes of your break. And you, Ionut, stop being so mean!

Ionut joined a group of children who has also received a smiley face and started complaining:

- We wrote almost an entire page and the teacher didn't caress us. But she caressed him for having written just 2 lines.

- My dear children, I am really happy for you, and the smiley faces on your notebooks are proof of that. But I am also happy for Mihaiță. Maybe one day you will understand this...

Cum să-l mai ajutăm pe Mihăiță

Într-o zi din zile mama lui Mihăiță a venit la școală.

Obișnuia des să facă acest lucru, dar astăzi dorea să discute o problemă delicată legată de faptul că Mihăiță nu se poate controla și „se scapă” în pantaloni. Acest lucru se întâmplă destul de des, iar colegii îl cam evită.

- Da, am observat acest lucru. Până acum, oarecum lucrurile n-au scăpat de sub control, dar trebuie să înțelegeți că ei sunt doar niște copii. Nu-i putem judeca prea aspru, dar voi găsi o cale.

- Vă rog frumos să interveniți. Recunosc, nu este plăcut să stai în preajma lui, mai ales vara. Să știți că această problemă a fost mereu în atenția mea. Am sperat că se va rezolva prin tratament, dar nu de mult timp am aflat că „enurezisul” se datorează emoțiilor, stresului. Să știți că mai ales ziua se întâmplă acest lucru.

- Vă asigur că voi face tot ce îmi stă în putință pentru ca Mihăiță să nu fie marginalizat pentru o problemă care nu depinde de el. Fiți liniștită!

- Mulțumesc, doamna învățătoare! Și ieși din clasă, sărutându-și dulce odorul. Să fi cuminte, Mihăiță!

Other ways to help Mihăiță

One day, Mihăiță's mother came to school.

She used to come quite often, but on that day she wanted to discuss a delicate matter related with the fact that Mihăiță was unable to control himself, wetting his pants. This was happening quite often and his classmates started avoiding him.

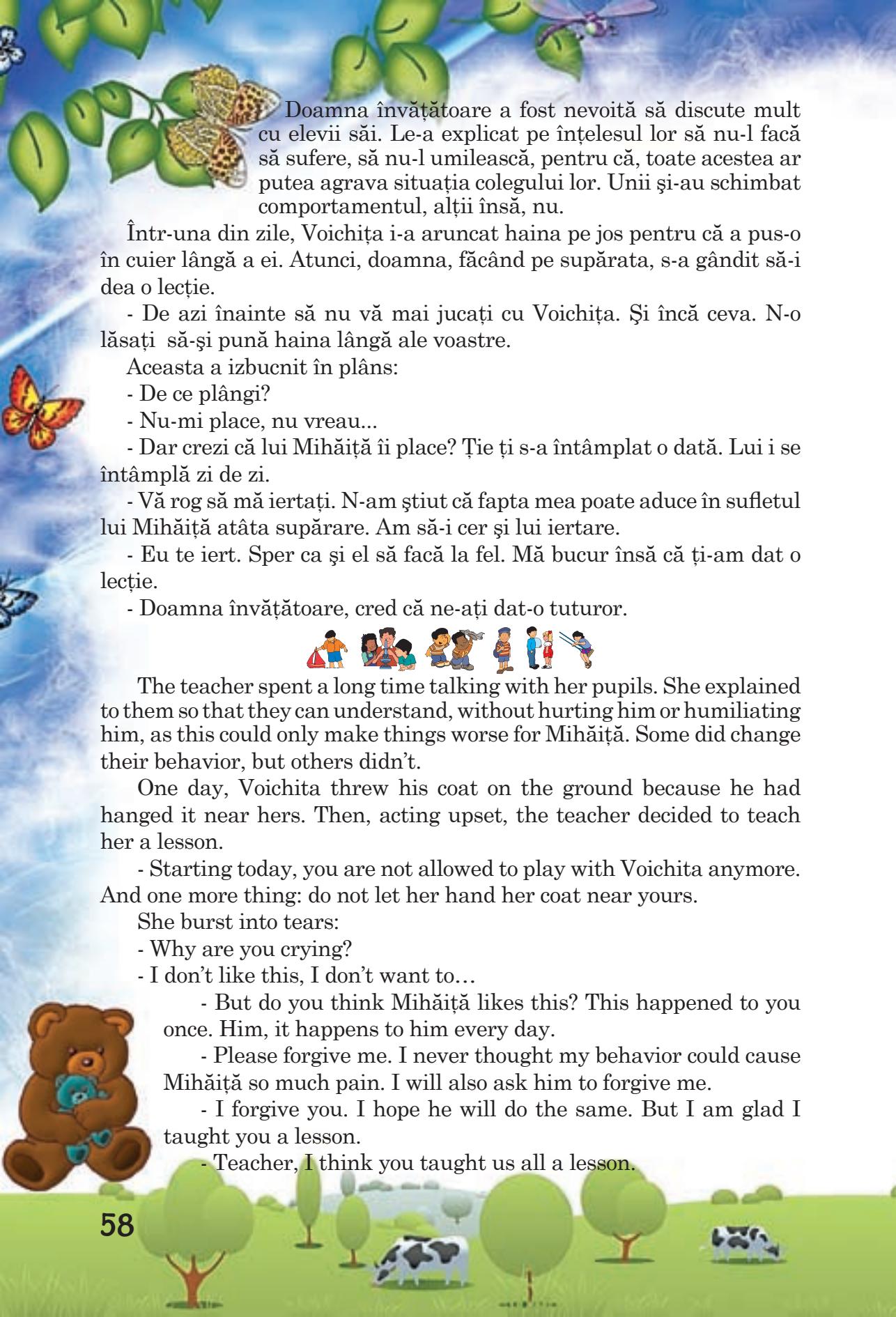
- Yes, I have noticed this. Until now, things did not get out of control, but you have to understand they are just children. We cannot judge them too harshly, but I will find a way...

- Please try to intervene. I admit it is not pleasant being around him, especially in summer. You should know this problem has always concerned me. I hope it would be treated but not long ago I learned the „enuresis” is caused by stress and emotions. This only happens during the day.

- I assure you I will do my best for Mihăiță not to be marginalized because of a problem that he cannot control. Rest assured!

- Thank you, teacher! And she left the classroom, after kissing her son. Behave yourself, Mihăiță!

Doamna învățătoare a fost nevoită să discute mult cu elevii săi. Le-a explicat pe înțelesul lor să nu-l facă să sufere, să nu-l umilească, pentru că, toate acestea ar putea agrava situația colegului lor. Unii și-au schimbat comportamentul, alții însă, nu.

Într-o zi din zile, Voichița i-a aruncat haina pe jos pentru că a pus-o în cuier lângă a ei. Atunci, doamna, făcând pe supărata, s-a gândit să-i dea o lecție.

- De azi înainte să nu vă mai jucați cu Voichița. Și încă ceva. Nu lăsați să-și pună haina lângă ale voastre.

Aceasta a izbucnit în plâns:

- De ce plângi?

- Nu-mi place, nu vreau...

- Dar crezi că lui Mihaiță îi place? Tie și s-a întâmplat o dată. Lui i se întâmplă zi de zi.

- Vă rog să mă iertați. N-am știut că fapta mea poate aduce în sufletul lui Mihaiță atâtă supărare. Am să-i cer și lui iertare.

- Eu te iert. Sper că și el să facă la fel. Mă bucur însă că și-am dat o lecție.

- Doamna învățătoare, cred că ne-ați dat-o tuturor.

The teacher spent a long time talking with her pupils. She explained to them so that they can understand, without hurting him or humiliating him, as this could only make things worse for Mihaiță. Some did change their behavior, but others didn't.

One day, Voichita threw his coat on the ground because he had hanged it near hers. Then, acting upset, the teacher decided to teach her a lesson.

- Starting today, you are not allowed to play with Voichita anymore. And one more thing: do not let her hand her coat near yours.

She burst into tears:

- Why are you crying?

- I don't like this, I don't want to...

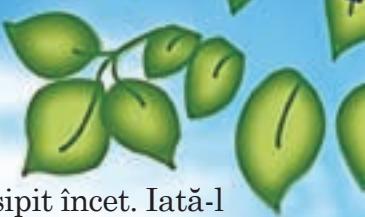
- But do you think Mihaiță likes this? This happened to you once. Him, it happens to him every day.

- Please forgive me. I never thought my behavior could cause Mihaiță so much pain. I will also ask him to forgive me.

- I forgive you. I hope he will do the same. But I am glad I taught you a lesson.

- Teacher, I think you taught us all a lesson.

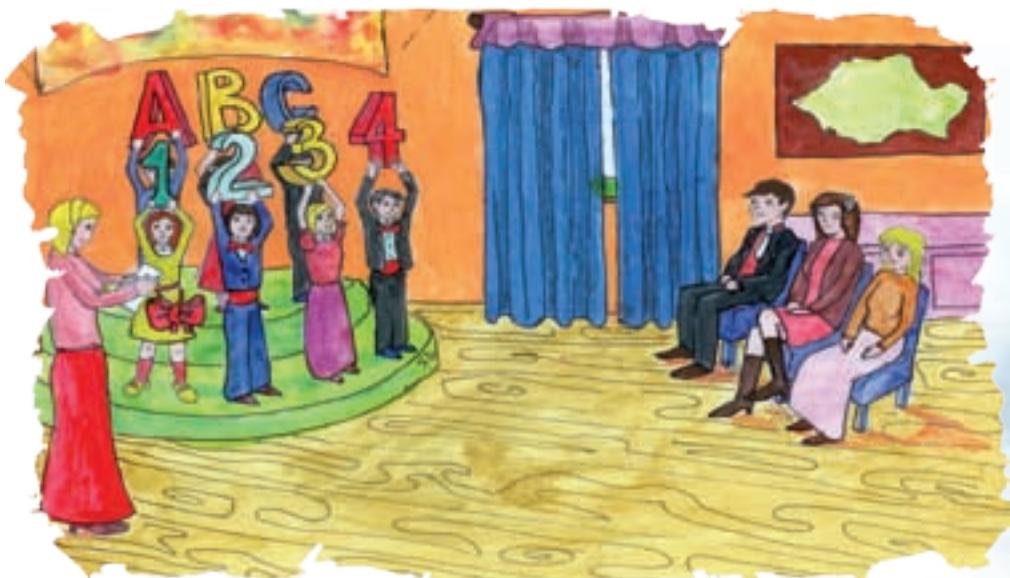
La sfârșitul primului an școlar

Emoțiile mamei de la începutul anului școlar s-au risipit încet. Iată-l acum pe Mihaiță la sfârșitul clasei întâi. S-a războit cu alfabetul, dar în final a invins: știe să scrie și să citească. A! Nu știe să socotească foarte bine? Nu-i nimic. În clasa a doua se va strădui mai mult.

La Serbarea abecedarului a recitat și a cântat frumos alături de colegii săi. Pe chipurile tuturor se putea citi bucuria.

În spatele clasei, o mamă nu-și putea stăpâni emoțiile. O lacrimă se strecu la fericită, printre gene.

- Vă mulțumim, doamna învățătoare, pentru tot ce ați făcut pentru copiii noștri.

The end of the first school year

The mother's thrills from the beginning of the school year slowly faded. Here is Mihaiță graduating first grade. He battled with the alphabet but in the end he won: he knows how to read and write. Ah! He doesn't know how to calculate very well? No problem. During second grade, he will try harder.

During the „Alphabet Celebration”, he told his poem and sang songs beautifully. There was joy on everybody's faces.

In the back of the classroom, a mother was finding it hard to control her feelings. A tear was rolling down her cheek.

- Thank you, teacher, for everything you have done for our children!

Temă

De ce credeți că la sfârșitul serbării mama lui Mihaiță a fost cea care a mulțumit doamnei învățătoare? Ce credeți că a spus?

Știați că...

Persoanele cu ADHD au uneori mult mai multă energie decât cei din jur. Poate fi util pentru ei dacă ar direcționa această energie în activități recreative. Acești copii prezintă dificultăți în a-și menține atenția asupra unor sarcini sau activități de joc. Ei par adesea ca și cum ar fi cu gândul în altă parte, că nu ar asculta sau nu ar auzi ce li se spune.

De cele mai multe ori nu respectă exact instrucțiunile. Par în continuă mișcare, vorbesc excesiv de mult, au dificultăți în a rămâne așezați, se ridică frecvent în picioare, se răsucesc pe scaun, se ridică de la masă în timp ce mănâncă sau în timp ce se uită la televizor și își fac temele, fac zgomot în timpul activităților care ar trebui să se desfășoare în liniște.

Exercise

Why do you think Mihaiță's mother was the one thanking the teacher at the end of the celebration? What do you think she said?

Did you know that...

People with ADHD often have more energy than others. It may be useful for them if they direct this energy into recreation activities.

These children have difficulty to maintain attention to tasks or play activities. They often seem as if the thought be elsewhere, that would not listen or would not hear what they are told. The often do not follow exactly the instructions.

People with ADHD may appear to be in constant motion; can talk excessively; they have difficulty remaining seated; they may frequently stand up or move in their chairs; rise from the table while eating, watching TV, and while doing their homework; they may make noise during quiet activities.

Prietenie Friendship

Era o zi însorită de toamnă târzie. Doar câteva frunze ruginii s-au încăpățanat să nu cadă. Ele mai opreau, pentru o clipă, pașii repezi ai copiilor ce se îndreptau zgomotos spre școală. Nu puteai distinge decât multimea de ghiozdane și râuri de cuvinte ce se revârsau neîncetat până la sunetul clopoțelului.

În urma lor, îmbujorat, Ionuț împingea căruciorul fratelui său mai mic, Daniel, elev în clasa a patra. Ciucurul căciulii vârâte în buzunarul hăinuței descheiate, dansa vesel în repeziciunea pașilor săi.

- Ce bine c-am pornit mai repede... Am timp să te duc în clasă. Altfel trebuia să-l rog iar pe unul dintre colegii tăi... Azi am prima oră informatică și trebuie să urc la etajul doi în laborator, zise gâfâind Ionuț.

- E bine... Lasă-mă, mă descurg de aici, zise Daniel, în timp ce-i dădea ghiozdanul aşezat în cărucior.

- Mă chemi, dacă ai nevoie de mine, bine? Nu uita de pachetul cu mâncare și de măr! Și Ionuț alergă, mai mult cu spatele, pentru a-i da ultimele indicații fratelui său.

It was a sunny day in late autumn. Only a few rusty leaves were stubborn not to fall from the trees. I stopped for a moment as the patter of children loudly headed to school passed by. One could only distinguish between the crowd of school bags and rivers of words that poured incessantly until the bell sounded.

Behind them flushed Johnny, pushing the wheelchair of his younger brother, Daniel, in the fourth grade.

Johnny thrust his winter hat into the pocket of his unzipped jacket, the hat's pompon dancing joyfully with the rhythm of his steps.

- „It's great that I got a head start ... I have time to take you to the nursery. Otherwise, I would have had to ask one of your classmates... Today my first class is informatics and I need to climb to the second floor laboratory,” said Johnny, panting.

- „It's okay...I can manage on my own from here,” said Daniel while he gave him his school bag that was placed over the wheelchair.

- „Call me if you need me, okay?”

„Don't forget the lunch bag and apple!” Johnny ran back to remind his brother.

- Du-te, du-te ...mulțumesc și pentru azi! Ne vedem după ore! și zâmbi privind cu duioșie în urma fratelui său.

Deși foarte grăbit, a fost nevoit să se strecoare cu grijă pe lângă mesele colegilor săi, spre locul lui în clasă. Aceleași zgomote obișnuite le auzea în fiecare dimineață: cărți și caiete trântite pe bănci, penare scăpate pe jos, scaune târâte pe podea, liniare bătând ritmul, vocile stridente ale fetelor; toate acestea îl făceau, de multe ori, să-și lase capul între umeri.

„Go, go...Thank you for today. See you after class!” And smiled tenderly as his brother left.

Although he was headed hurriedly to his seat in class, Daniel was forced to sneak carefully beside his classmates' tables.

The same usual noises he heard every morning: books and notebooks slamming into the desks, pencil boxes dropped, seats dragging across the floor, rulers rhythmically tapping, shrill voices of girls - all of which makes his head sink into his shoulders.

- Salut! îl întâmpină colegul său de bancă, Cristian.

- Salut! îi răspunde Daniel, citind o undă de mister în privirea colegului său.

- N-am învățat nimic pentru testul de la istorie, șopti Cristian la urechea lui. Mă bazez pe tine! Am stat pe net ieri..., acum îmi fac probleme, pentru că ai mei mi-au promis un joc nou. Nu vreau pentru nimic în lume să-l ratez! Și-apoi, știi tu cum sunt ai mei...

Da, Daniel îi cunoștea părinții. Odrasla lor era „elev de foarte bine”. Aşa-l știau, aşa-l voiau și, din acest motiv, îl răsplăteau. Un singur lucru nu știau: ce bun actor e fiul lor!

Sosi și ora de istorie. Totul a fost greu doar pentru cei care nu s-au pregătit suficient. Lui Daniel nu i-a făcut plăcere, dar nu și-a lăsat colegul la greu. Teatrul jucat de acesta a făcut să pară atât de banală scăparea radierei și liniarului pe jos, ori insuportabila căldură din clasă. Scopul trebuia atins, atenția doamnei învățătoare distrașă. Și a reușit, aşa cum și-a dorit, fără ca cineva să bănuiască ceva.

Ca să atragă simpatia celor din jur, dar și a lui Daniel, i-a acordat în continuare mai multă atenție, ajutându-l să-și aranjeze rechizitele pe bancă și în ghiozdan. În același timp, curgeau calificativele bune în carnetul lui Cristian și tot atâtea regrete se așterneau în sufletul lui Daniel.

- Hello! Greets his desk mate, Cristian.

- Hello! Responds Daniel, reading a mystery in his colleague's gaze.

- „I didn't learn anything for the history test,” Cristian whispered in his ear. „I'm relying on you! My folks promised me a new game if I do well on the test. I would do anything in the world to get it. And you know how my folks are...”

Yes, Daniel knew his parents. Their child was an „A” student. He knew this about him. His parents wanted him to be this way, but he was rewarded for other reasons. One thing they didn't know: what a great actor their son is!

History hour arrived. Class was difficult only for those who had not prepared enough.

Although he didn't like it, Daniel didn't leave his classmate in a difficult situation. Due to his amateur acting skills, the way the eraser and ruler fell was pathetic. The goal needed to be achieved, and the teacher's attention was distracted. He succeeded as he wished, without anyone suspecting a thing.

In order to be liked by those around him, especially Daniel, Cristian gave him more attention by helping to clean up his desk and pack his bag. Just as good grades poured into his report card, as many regrets gathered in Daniel's soul.

Cristian devenise un lider al clasei, favoritul tuturor. Ajunse să fie chiar brutal în lupta lui cu testele. Aproape era convins că lui i se cuvine totul.

Și, iată că părinții îl recompensează cu acel cadou promis – jocul pe calculator! Și asta nu e tot. A doua zi, i-au dat voie să-și invite acasă cei mai buni prieteni, să-i vadă jocul.

- E bestial! Așa ceva n-ați mai văzut în viața voastră, le spunea mândru colegilor de clasă.

Și a început să strige numele a zece colegi. Și-a rotit privirea de câteva ori prin clasă, ca să nu-i scape vreunul din cei doriti. Pe Daniel l-a uitat ... sau poate nu l-a dorit printre cei zece. Și cât s-a chinuit să-și ridice capul pentru a întâlni privirea celui pe care l-a ajutat atât de mult.

Nu și-a pierdut speranța. Nădăjduia că-și va aduce aminte de el mai târziu și-l va suna. Cu toate problemele lui, n-ar fi fost greu să meargă. Casa lui Cristi era pe aceeași stradă cu a lui. Și apoi i-ar fi putut duce o agenda, aşa,... ca prieten.

Drumul spre casă, întâlnirea cu mama, pregătirea lecțiilor, toate au fost umbrite de întâmplarea de la școală.

După-amiază, ieși în curte. Rotea agale și trist roțile căruciorului așteptând încă un telefon ce nu avea să vină.

Cristian became a leader of the class and everyone's favorite. He became almost brutal in his struggle to get the best grades. He was almost convinced that he deserved it all.

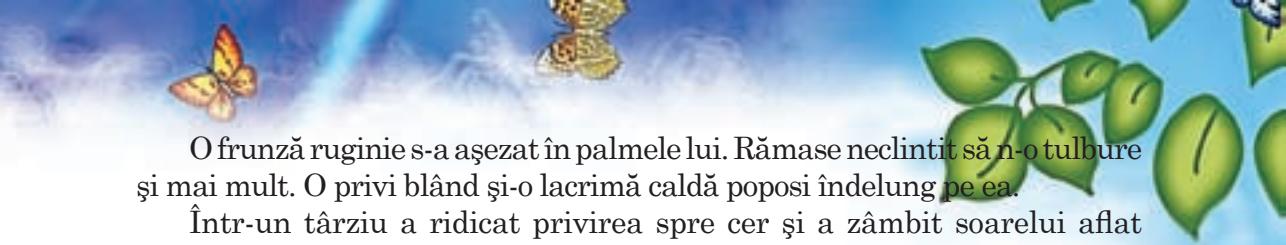
And what's more, his parents rewarded him with a gift they had promised him – a computer game! And that's not all! The next day they allowed him to invite his best friends over to try out the game.

„It rocks! You have never seen something like this in your whole life,” he proudly described the game to his classmates.

And he began to shout the names of 10 classmates he would ask over to his house. His eyes scanned the class, careful not to miss anyone he wanted. But he had forgotten Daniel ... or maybe he did not want him among the ten. And both struggled to raise their heads to greet the one who helped so much.

Daniel didn't lose hope that Cristian would remember him later, and he would call his name. But with all of his problems, it would have been difficult to go. His walk home, meeting with his mother, preparing for lessons: all were shadowed by what had happened at school that day.

He went outside, in the yard. He sat and idly rotated slowly, still waiting for a telephone call which hadn't yet come.

O frunză ruginie s-a așezat în palmele lui. Rămase neclintit să n-o tulbere și mai mult. O privi bland și-o lacrimă caldă poposi îndelung pe ea.

Într-un târziu a ridicat privirea spre cer și a zâmbit soarelui aflat la asfințit, zicând: „A mai trecut o zi”. A rotit apoi zgomotos căruciorul bucurându-se de admirația lui Lăbuș, cățelul său.

- A procedat corect. De ce m-ar invita la el acasă?! Doar nu-i sunt prieten. Am primit ce-am meritat! Un prieten nu i-ar fi îngăduit toate nebuniile. L-am încurajat! Sunt un laș, sunt un laș, spunea apostrofându-se și arătând amenințător către cățel.

Neînțelegând gestul lui Daniel, acesta o luă la fugă schelălăind. Văzând reacția lui, Daniel a râs în hohote, apoi a intrat vesel în casă. În toată fința lui, se revărsa lumina victoriei în lupta cu el însuși.

În zilele următoare jocul lui Cristi era tema tuturor discuțiilor din pauze. Dar orele erau ore. Seriozitate și muncă. Multă muncă pentru unii. Clasa a patra, materii multe și unele destul de dificile. Nu e ușor să ţii pasul cu cei buni.

Altă lucrare de control anunțată.

- În tine mi-e toată nădejdea... știi tu, de când cu jocul ... nu mai am timp nici să mănânc... fac totul pe fugă, șopti Cristian la urechea lui Daniel.

A rusty leaf fell in his arms. He remained unmoved and stiff so as not to let it fall. As he watched it, a warm tear fell from his eye.

A moment later, he raised his eyes to the sky and smiled at the setting sun, saying: „Another day has passed.”

- „It seems I am not his friend after all. I got what I deserved. A friend would not be allowed all this nonsense. I encouraged him! I'm a coward, I'm a coward,” he said emphatically, threatening a nearby dog.

Not understanding Daniel's gesture, the dog ran away. Seeing his reaction, Daniel laughed loudly, then entered the house happy. His whole being felt light with victory in the battle with himself.

The following days Cristi's game was the discussion theme for every recess and break.

But the classes passed by slowly, serious and full of work. Too much work for some. In the fourth grade, there is a lot of work, and some material is difficult. It's not easy to keep up with the best.

Another test announced.

- „I have all my hope in you... You know, since the game, I don't even have time to eat. I do everything on the run,” whispered Cristian in Daniel's ear.

În timpul lucrării vru să încerce aceleași manevre ca și altă dată. Dar Daniel nu mai vru să-i facă jocul.

- Te-ai prostit? ... Lasă-mă să văd, șopti disperat Cristi.
- Nu! fu răspunsul lui Daniel.
- Ti-o vezi tu în pauză! ... și-i arătă pumnul.

Învățătoarea observă toată agitația.

During the test, he wanted to try the same maneuver as last time. But Daniel no longer wanted to play his game. He was no longer willing to help.

- „Are you stupid? ... Let me see,” whispered Cristi, in a friendly tone.
 - „No!” Daniel fiercely whispered back.
 - „I'll see you at recess!” shaking his fist.
- The teacher saw the disturbance.

- E vreo problemă? Aveți nevoie de explicații suplimentare?

- Daniel nu-mi dă pace... mă deranjează! Nu pot să mă concentrez!

- Dacă se mai întâmplă, Daniel, voi fi nevoită să te pedepsesc.

Daniel nu îndrăzni să spună nimic. Cine l-ar crede pe el! Sau poate ... l-ar crede.

Oricum, aproape a terminat lucrarea, iar Cristi n-a mai spus nimic. Daniel zâmbește. A câștigat o bătălie.

În pauză, Cristi începu să plângă, iar colegii s-au adunat în jurul lui.

- Voi lua un calificativ slab. Și asta numai din cauza lui. Uite, ti le împrăștii pe toate... n-ai decât să le aduni! Și împrăștie toate lucrurile de pe bancă.

Daniel se aștepta la reacția aceasta din parte lui Cristi, așa că, își adună liniștit caietele de pe bancă. Pe cele căzute jos, are să le ia fratele său la amiază. Mai greu i-a fost să accepte privirile respingătoare ale colegilor. Știa că nu-i va fi ușor... Zile în sir, Cristi i-a întors spatele, i-a evitat privirea.

Dar într-o dimineață, Daniel n-a mai apărut la școală. A venit doar mama lui. I-a spus ceva doamnei învățătoare, apoi a plecat în grabă.

„Is there a problem? Do you need further explanation to understand your test?” Asked their teacher.

„Daniel won’t leave me alone. He’s really bothering me. I cannot concentrate.”

- If it happens again, Daniel, I will need to take your work, „she said.

Daniel didn’t dare to say a word. Who would believe him if he told the truth?

Or maybe they would... Anyhow, the test was almost finished. But Christi did not say anything. Daniel smiled; he had won a battle.

At recess, Cristi started to cry, and his classmates gathered around him.

- „I’m going to get a bad grade. And it’s all because of him.” Christi began spreading out Daniel’s notebooks across his desk, making a huge mess.

Daniel was expecting this reaction from Cristi so he quietly gathered the books from his desk. His brother would take the books on the floor that he could not reach. More difficult was to accept the repugnant eyes of colleagues. He knew that this would not be easy.

In the following days, Cristi avoided eye contact by turning his back. But one morning, Daniel did not appear at school. Only his mother came. She said something to the teacher and then left.

Vechi fiind, căruciorul lui Daniel a cedat în timp ce cobora o pantă. Viața lui a fost pusă oarecum în pericol, dar a avut noroc.

S-a ales doar cu o sperietură și câteva zgârieturi. Dar ceea ce-l doare mai rău este faptul că trebuie să stea acasă. Lipsa căruciorului face imposibilă deplasarea lui la scoală, implicit prezența lui la cursuri, și de aceea, familia lui va trebui să-i procure altul în cel mai scurt timp,

- Daniel va lipsi câteva zile, zise doamna învățătoare. Ar fi un gest frumos din partea voastră dacă l-ați vizita. În același timp, îl puteți ajuta și la teme.

I-ar fi mai greu să recupereze fără ajutorul vostru. Și eu voi trece pe la el din când în când.

În clasă e tacere. Au uitat de incidentul de la lucrarea de control. Acum se gândeau la el, dar mai ales la ceea ce ar fi putut să se întâpte.

Cu ochii plecați, Cristi privea în gol. Simțea o mare durere în suflet. Un gând nefiresc se cuibări acolo și nu-i dădea liniste. Spre surprinderea colegilor și a învățătoarei, izbucni, fără să-i pese că era la ora de matematică.

- Numai eu sunt de vină! Am vrut să i se întâpte ceva rău... Gândul meu s-a împlinit. Sunt vinovat! Sunt vinovat!

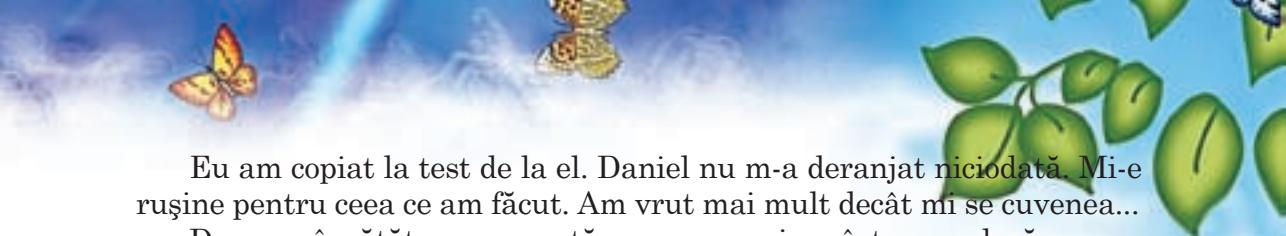
Daniel's wheelchair had broke while he was coming down a hill, - an accident which had endangered his life. But he was lucky. He only received a few scratches and a scare. But what hurt worse was the fact that he had to miss school. Without a wheelchair, moving is impossible, let alone going to school. His family would need to find another one, and soon!

- „Daniel will miss a few days,” said the teacher. It would be a nice if you would visit him. And if you do visit, please bring him his homework. Without your help, his recovery will take longer. I will also go from time to time.”

The class was silent. They forgot the test incident from a while back. Now they were thinking about what could have happened to him during his accident if he hadn't been so lucky.

Cristi stared with downcast eyes. He felt a great pain in his soul. An unnatural thought nestle there and wouldn't leave.

To the surprise of his colleagues and the teacher, he burst up from his seat and exclaimed: „I am the only one to blame! I wished for something bad to happen to him. My thoughts came true. I'm guilty! I'm guilty!”

Eu am copiat la test de la el. Daniel nu m-a deranjat niciodată. Mi-e rușine pentru ceea ce am făcut. Am vrut mai mult decât mi se cuvenea...

Doamna învățătoare rupse tăcerea ce cuprinse întreaga clasă:

- A fost urât ce ai făcut! Ai recunoscut și asta e bine. Ai avut nevoie de curaj. Vrei primi iertarea lui Daniel și a noastră, dar va trebui să dovedești că o meriți. Cuvintele fără fapte nu au valoare!

Orele treceau greu. Locul gol din dreapta îi dădea lui Cristi o stare de neliniște, de încordare. Simțea ochii blânzi și recunoscători ai lui Daniel căzând peste mâinile lui atunci când îi așeza pe umeri hăinuța de școală. Ce mic spațiu e alături și totuși, căruciorul nu l-a deranjat niciodată. Acel pui de om era alături de el întotdeauna, dar cât de greu l-a primit în inima sa. Acum locul e gol, și părerile de rău îl copleșesc.

- Voi recuperă tot ce am pierdut, chiar dacă pentru asta va trebui să-mi schimb prioritățile, își spunea Cristi în drum spre casa lui Daniel. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, colegul meu merită acest lucru. În curte, îl întâmpina Lăbuș și-l însوți jucăuș până la intrarea în casă. Fratele lui Daniel îl conduse în cameră.

Cuvintele și privirile erau bolovani greu de urnit, dar și de stăvilit. Tăcerea spunea totul.

I copied the test from him. Daniel never bothered me and I'm ashamed for what I did!".

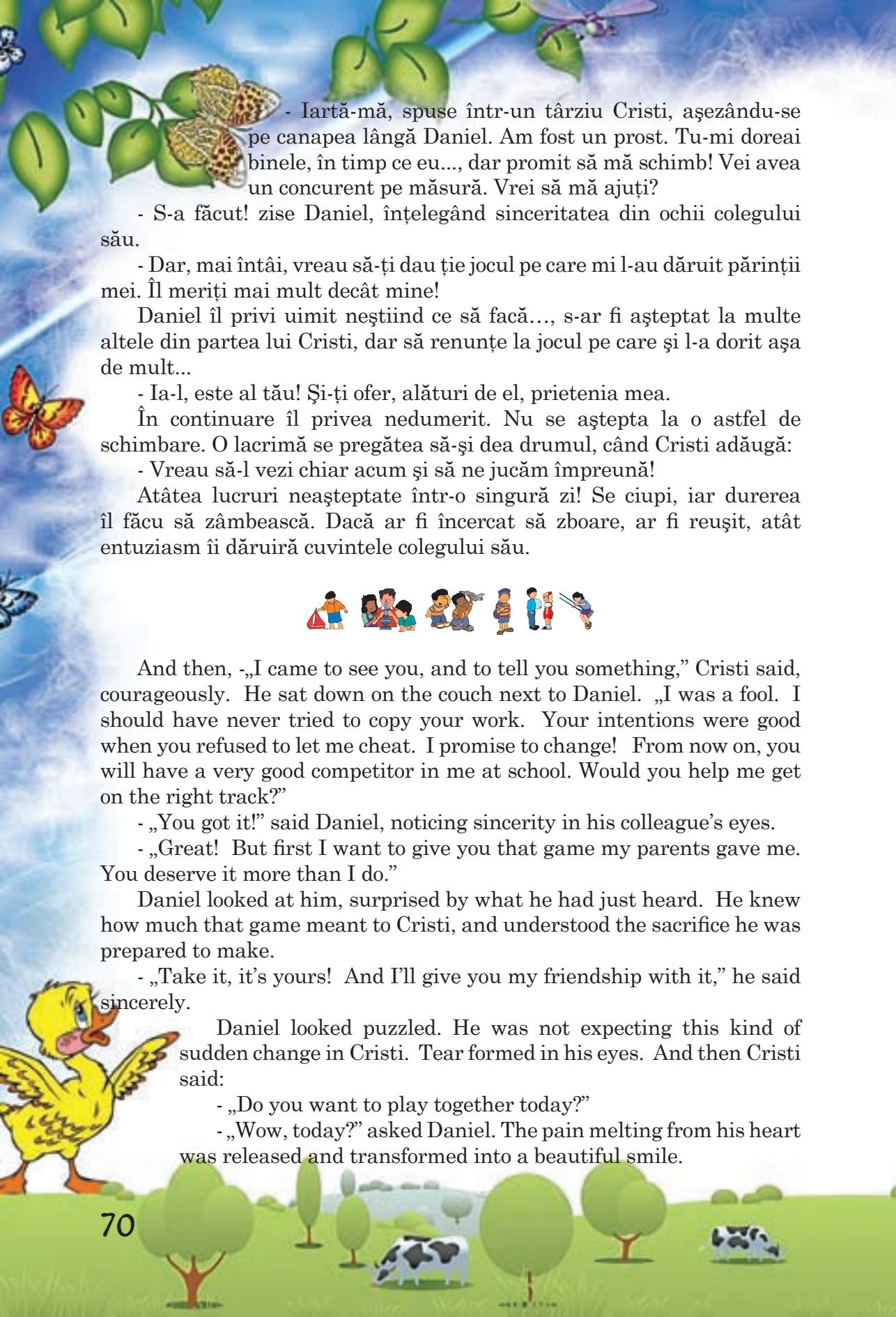
Everyone was shocked. After what seemed like an eternity, the teacher broke the silence.

„What you did was terrible! But at least you recognize that now. You needed courage. If you want Daniel and the class to forgive you, first you must prove that you deserve it. Words without action have no value!"

The hours passed slowly. The empty seat to the right of Cristi gave him a feeling of restlessness and tension. Cristi imagined Daniel was there. He felt Daniel's tranquil and grateful eyes when he helped him put on his jacket. How small the space is between the two of us, he thought. But how different our lives are, from day to day. Regardless of the difficulties he faces, being in a wheelchair never bothers him. Now the seat is empty. The boy is not next to him. Daniel had to discover it in spite of everything that happened.

- „I want to fix what I have done, even if it means that I need to change my priorities, stated Cristi. He was on his way to find Daniel. He met Bobby, who accompanied him into the house, and then into his room.

The moments before Christi's apology were filled with fear and anxiety.

- Iartă-mă, spuse într-un Tânziu Cristi, aşezându-se pe canapea lângă Daniel. Am fost un prost. Tu-mi doreai binele, în timp ce eu..., dar promit să mă schimb! Vei avea un concurent pe măsură. Vrei să mă ajută?

- S-a făcut! zise Daniel, înțelegând sinceritatea din ochii colegului său.

- Dar, mai întâi, vreau să-ți dau ție jocul pe care mi l-au dăruit părintii mei. Îl meriți mai mult decât mine!

Daniel îl privi uimit neștiind ce să facă..., s-ar fi așteptat la multe altele din partea lui Cristi, dar să renunțe la jocul pe care și l-a dorit aşa de mult...

- Ia-l, este al tău! Și-ți ofer, alături de el, prietenia mea.

În continuare îl privea nedumerit. Nu se aștepta la o astfel de schimbare. O lacrimă se pregătea să-și dea drumul, când Cristi adăugă:

- Vreau să-l vezi chiar acum și să ne jucăm împreună!

Atâtea lucruri neașteptate într-o singură zi! Se ciupi, iar durerea îl făcu să zâmbească. Dacă ar fi încercat să zboare, ar fi reușit, atât entuziasm îi dăruiră cuvintele colegului său.

And then, - „I came to see you, and to tell you something,” Cristi said, courageously. He sat down on the couch next to Daniel. „I was a fool. I should have never tried to copy your work. Your intentions were good when you refused to let me cheat. I promise to change! From now on, you will have a very good competitor in me at school. Would you help me get on the right track?”

- „You got it!” said Daniel, noticing sincerity in his colleague’s eyes.

- „Great! But first I want to give you that game my parents gave me. You deserve it more than I do.”

Daniel looked at him, surprised by what he had just heard. He knew how much that game meant to Cristi, and understood the sacrifice he was prepared to make.

- „Take it, it’s yours! And I’ll give you my friendship with it,” he said sincerely.

Daniel looked puzzled. He was not expecting this kind of sudden change in Cristi. Tear formed in his eyes. And then Cristi said:

- „Do you want to play together today?”

- „Wow, today?” asked Daniel. The pain melting from his heart was released and transformed into a beautiful smile.

Temă

Când și-a dat seama Cristi că Daniel îi poate fi un prieten adevărat?

Știați că...

Pentru un copil în scaun rulant este foarte greu să ajungă la școală, să ia autobuzul, metroul sau să pătrundă în anumite școli sau instituții publice.

Ei învață în fiecare zi să-și depășească condiția.

Cei din jur, adică voi, copiii, trebuie să-i ajutați să se simtă demni și egali. Persoanele cu deficiență motorie participă la activități sportive precum „Olimpiada specială”.

Exercise

When did Cristi realize that Daniel is a true friend?

Did you know that...

For a child in the wheelchair is very difficult to get to school, take the bus, metro or to enter certain schools or public institutions. They learn every day to overcome their condition. You have to help them feel worthy and equal. People with motor impairment participate in sport activities such as „Special Olympics”.

Jurnalul unei Copile

Diary of a Child

Primăvara a îmbrăcat haina verde, cu flori albe, galbene și rozalii. A luat în pumni păsările și le-a dat drumul în înaltul cerului, apoi s-a ridicat pe aripile vântului și a adus soarele. A deschis pe urmă ferestrele și ne-a invitat la joacă.

E veselie pretutindeni. Renaștem odată cu ea. Ca fluturii au dat năvală și copiii pe aleile parcului, pedalând veseli triciclete, biciclete, trotinete. Zburdau asemeni mieilor pe câmp bucurându-se de calda adiere a vântului primăvăritic.

Doar o fetiță stătea pe o bancă, alături de bunica ei. Surâdea trist. Nota ceva într-un carnetel. Din când în când, luându-și ochelarii proeminenți, își ștergea pe furiș câte-o lacrimă. Scăpa des carnetelul, îl ridică și îl strângea la piept ca pe o comoară.

Eu pictam. Încercam să surprind veselia din parc. Deodată, în jurul fetei, se agita mai mulți oameni. Leșinase. Apoi a dispărut repede într-un grup de oameni îmbrăcați în halate albe.

Spring was dressed in a green coat with white, yellow, and pink flowers. Spring took birds in its hand and released them to the sky. Then, Spring rose on the wings of the wind and brought out the sun in the sky. Spring opened windows and invited us to play.

Happiness is everywhere. Rebirth along with it. Children filled the paths in the park, pedaling tricycles, bicycles, scooters. Children bounded like lambs in the field, enjoying the warm breath of the wind.

Only one girl was sitting on a bench beside her grandmother with a sad smile. She was writing something in a notebook. She was writing, smiling, and taking her large glasses off to quietly wipe her tears. She often dropped her notebook, picked it up and hugged it like a treasure.

I was painting. I was trying to capture the joy of the park. Suddenly, a group of agitated people gathered around the girl who was writing. She was tearing up. She disappeared into a group of white robes.

Nimeni nu observase carnetelul ei căzut lângă bancă. Vântul răsfoia filele mici chemându-mă să-l iau. Era o comoară pentru acea fetiță. M-am îndreptat să-l iau cu gândul s-o cau și să i-l dau. Pe coperta-i roșie scrisa simplu: „Jurnalul unei copile”. Nu apărea numele ei pe copertă, nici pe prima filă. Ca să-l pot înapoia trebuia să știu cui aparține. Nu puteam afla decât citindu-l.

Nobody noticed her notebook found near the bench. The wind rustled the little pages, calling me to pick it up. It was a treasure for that girl. I went with the thought to look for her and give it back. I read on the cover: simply written „Diary of a child.” Her name did not appear on the cover or on the first page. In order to return the book, I have to know to whom it belongs to. I could only find out by reading.

,,24 septembrie

Împlinesc zece ani. Părinții mi-au organizat o petrecere.

Mi-am invitat colegii de clasă. Eu îi iubesc pe toți, chiar și pe aceia care s-au supărât pe mine când doamna învățătoare m-a așezat în prima bancă, deși sunt înălțuță.

Dânsa a ținut cont de problemele mele de vedere. Eu îi înțeleg, dar ei? Azi sunt veselă. N-au venit toți, dar m-am bucurat de fiecare clipă petrecută cu ei. Ce fericită am fost să alerg prin grădina prinsă în vîrtejul jocurilor! Am fost o adevărată prințesă. Da, o prințesă! Doamne, ce bine m-am simțit! Ce-ar trebui să fac, ca ziua mea să fie în fiecare zi?

12 octombrie

Îmi place să citesc. Uit de tot și de toate când deschid o carte. Am terminat „Cuore, inimă de copil”. N-aș fi vrut să-o termin niciodată. E minunat să crezi că există bunătate, credință și iubire adunate într-o inimă de copil. Mă impresionat... Mă gândesc la mine! N-am să mă mai plâng niciodată de nimic...

September 24

I am celebrating my 10th birthday. My parents organized a party for me. I invited my classmates. I love them all, even those who were mad at me when my teacher sat me in the first bench because

I have a vision impairment. I understand them, but what about them, do they understand me? Today, I am happy. Not everyone has come, but I am enjoying every moment spent with them. How happy I was to run through the garden filled with games. Today, I was a real princess. Yes, a princess! Oh how good I felt! What I would give for my birthday to be every day!

October 12

I like to read. I forget everything when I open a book. I have finished „Hemingway” I wish I would have never finished it. It's wonderful to think that there is goodness, faith and love gathered in one heart. The book had an impression on me...It made me think of myself! May I never complain about anything ever again.

25 octombrie

Azi am fost la medicul oftalmolog. Mie nu-mi spun nimic, decât să citesc literele și cifrele indicate de el. Toți sunt mereu numai zâmbet, vorbe dulci... Mă dorea capul, mi-am schimbat ochelarii. Acum pare să fie mai bine. Nu-mi plac noile rame și nici picăturile pe care trebuie să le pun în ochi. Ce s-ar întâmpla dacă am face doar ceea ce ne place?

5 noiembrie

Nu-mi place să mi se spună „ochelarista”. Am și eu un nume, Simina. Îl consider foarte frumos. „O vezi pe ochelarista aia?” sau „A, ochelarista!?” Mi-e teamă că în cele din urmă aşa mă vor striga toți „ochelarista”. Ce ar fi dacă toți ne-am spune: lunganul, crețul, zâmbărețul sau mai știu eu cum? La ce ne-ar mai trebui numele și prenumele? Nu-i păcat de frumusețea lor?!

15 noiembrie

A nins. Ochii mei bolnavi s-au bucurat de frumusețea albă. Steluțele mici se topeau în palmele mele calde. Doamne, Tu plângi cu lacrimi de gheăță. Ai grijă de mine și lasă-mă să sorb frumusețea visului de iarnă.

October 25

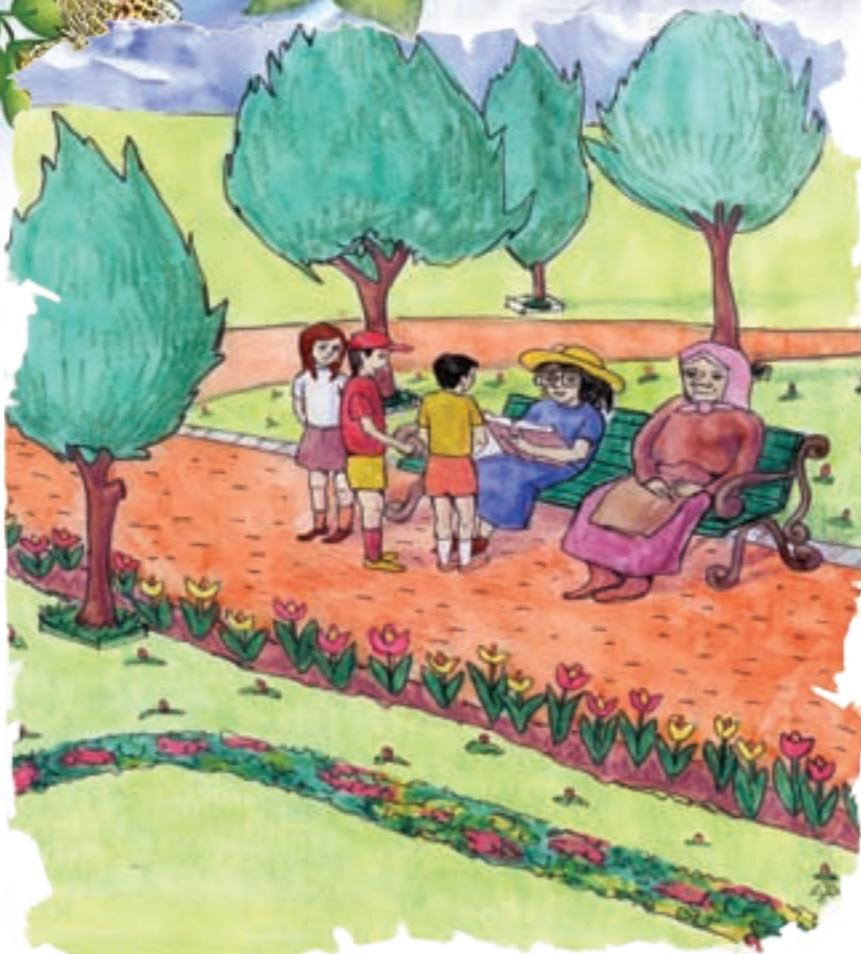
Today I went to the eye doctor. They don't say anything to me, other than reading the letters and figures given by the doctor. Everyone always smiles and says sweet things... My head was hurting, so I changed my glasses. Now it seems to be better. I don't like the new frames nor the drops that have to be put in my eyes. What would happen if we do only what we love?

November 5

I hate when I am called „four-eyes.” I have a name, Simina. I consider it very nice. You see the one with „four-eyes?” Or „four-eyes!” . I'm afraid that eventually everyone will call me „four-eyes.” What if we all called each other: tall one, curly, smiley, and so on, would we no longer need first and last names? This would be unfortunate because they are so beautiful!

November 15

It snowed. My sick eyes enjoyed the white beauty. Small stars melted in my warm hands. Oh, God cries with tears of ice. Take care of me and let me lap up the beauty of this winter dream.

20 decembrie

Astăzi, aproape am încremenit de fericire. Doamna învățătoare a adus revista „Inocența”. Participasem și eu cu o compunere la un concurs de creație literară. Nu-mi vine să cred că eu, Sandu Simina, am luat Locul I. Radiez de fericire.

December 20

Today I was so happy, I could almost burst. The teacher brought the magazine, „Innocence”. I was participating in a contest with an essay. I cannot bring myself to believe that I, Simina Sandu, took first place. I am glowing with happiness. The only thing that would bring me more happiness ...my eyes...

Un singur lucru m-ar fi putut face mai fericită...ochii... Dar eu sunt prea mică să am puterea de a controla lucruri atât de mari.

26 ianuarie

Mi-e frică. Iau jurnalul pe furiș. Scriu mai rar... Sunt tristă... Aș vrea să plâng... Iarna îmi zâmbește cu flori de gheată.

15 martie

Ce veseli sunt copiii... Vântul îmi mângâie pletele negre... Aș vrea să iau o frântură din albastrul cerului..., o petală albă din florile de mai, un fir de iarba verde... și să le păstrez în lumina întunericului... Aș vrea să mai am timp să vorbesc cu fata care pictează și să-i spun...!"

Trebuia să o găsesc, să știu ce s-a întâmplat cu ea. Am revenit des în parc sperând să-o reîntâlnesc pe ea sau, cel puțin, pe bunica ei.

Dar zilele treceau, viața-și urma cursul fără a ține seama de căutările mele. Nădăjduiam că iubește acest parc. Știam că acolo găsește liniștea și pacea de care are nevoie!

But I'm too small to have the power to control something so big.

January 26

I'm afraid. I took my journal. I write less often ... I am sad! I would like to cry. The winter smiles at me with snowflakes.

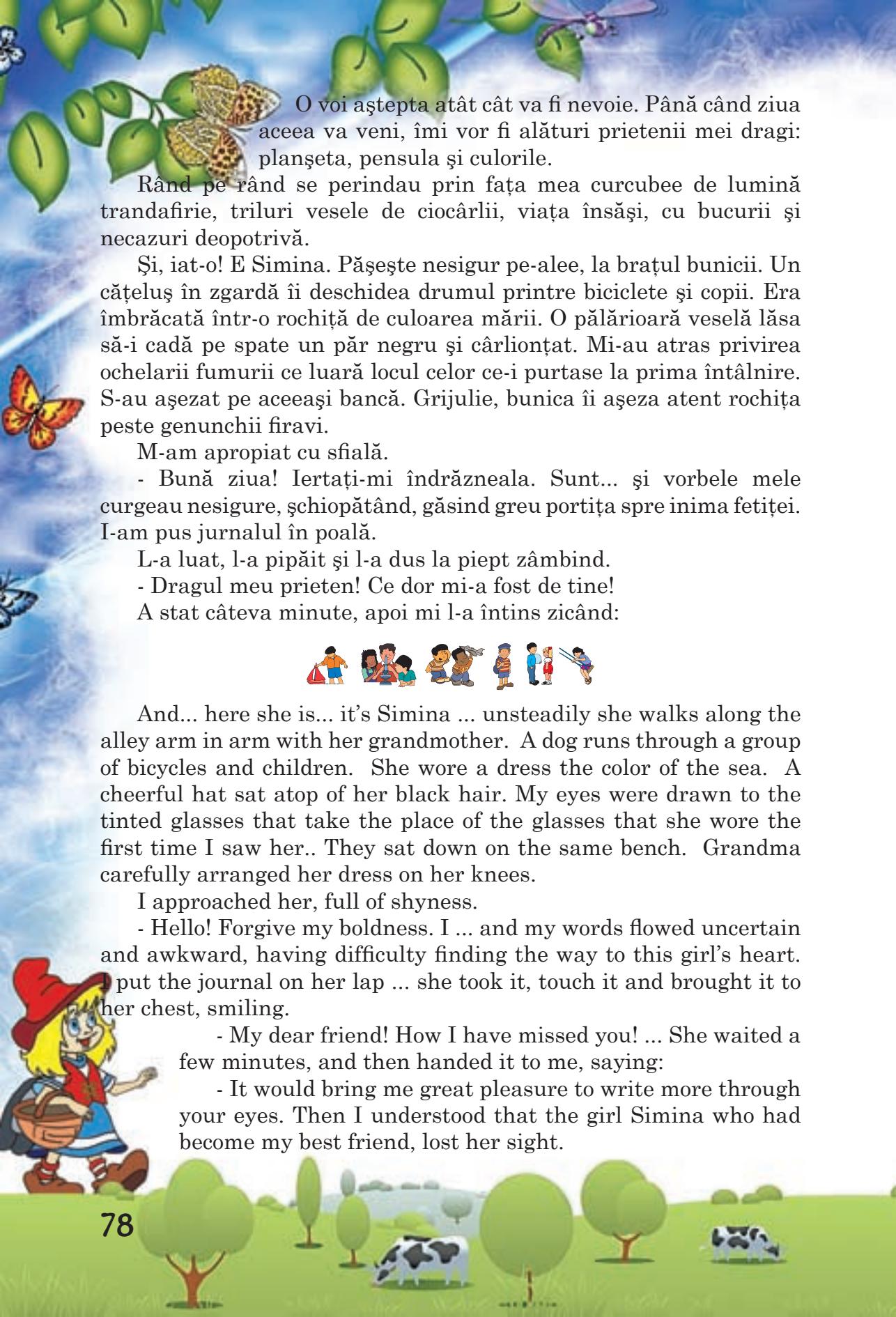
March 15

How happy the children are... the wind caresses my blonde hair... I would like to capture a portion of the blue sky ... a white petal from May flowers, a blade of green grass ... and keep them in the light of darkness ... I would like have the opportunity to talk to girl who paints and tell her...!".

I had to find her, to know what happened to her. I returned often to the park hoping to at least see her grandmother on bench.

But the days passed, my life followed its course without regard to my search. I know that she loves this park because here she finds the peace and quiet she needs. Until then, I'll have my dear friends by my side... canvas, pencils, and colors.

O voi aştepta atât cât va fi nevoie. Până când ziua aceea va veni, îmi vor fi alături prietenii mei dragi: planșeta, pensula și culorile.

Rând pe rând se perindau prin fața mea curcubele de lumină trandafirie, triluri vesele de ciocârlii, viața însăși, cu bucurii și necazuri deopotrivă.

Și, iat-o! E Simina. Păsește nesigur pe-alee, la brațul bunicii. Un căteluș în zgardă îi deschidea drumul printre biciclete și copii. Era îmbrăcată într-o rochiță de culoarea mării. O pălărioară veselă lăsa să-i cadă pe spate un păr negru și cârlionțat. Mi-au atras privirea ochelarii fumurii ce luară locul celor ce-i purtase la prima întâlnire. S-au așezat pe aceeași bancă. Grijulie, bunica îi așeza atent rochița peste genunchii firavi.

M-am apropiat cu sfială.

- Bună ziua! Iertați-mi îndrăzneala. Sunt... și vorbele mele curgeau nesigure, șchiopătând, găsind greu portița spre inima fetiței. I-am pus jurnalul în poală.

L-a luat, l-a pipăit și l-a dus la piept zâmbind.

- Dragul meu prieten! Ce dor mi-a fost de tine!

A stat câteva minute, apoi mi l-a întins zicând:

And... here she is... it's Simina ... unsteadily she walks along the alley arm in arm with her grandmother. A dog runs through a group of bicycles and children. She wore a dress the color of the sea. A cheerful hat sat atop of her black hair. My eyes were drawn to the tinted glasses that take the place of the glasses that she wore the first time I saw her.. They sat down on the same bench. Grandma carefully arranged her dress on her knees.

I approached her, full of shyness.

- Hello! Forgive my boldness. I ... and my words flowed uncertain and awkward, having difficulty finding the way to this girl's heart. I put the journal on her lap ... she took it, touch it and brought it to her chest, smiling.

- My dear friend! How I have missed you! ... She waited a few minutes, and then handed it to me, saying:

- It would bring me great pleasure to write more through your eyes. Then I understood that the girl Simina who had become my best friend, lost her sight.

- Mi-ar face plăcere să scriu mai departe prin ochii tăi.

Atunci am înțeles totul. Simina, fetița care avea să-mi devină cea mai bună prietenă, își pierduse vederea. Am găsit răspunsuri la multe întrebări: „De ce purta acum ochelari fumurii? De ce a venit însoțită de bunica și mai ales, tâlcul însemnărilor din ultima zi de jurnal!

Încet, încet am devenit nedespărțite. Zilele verii ne ofereau lungi plimbări și întâlniri cu vechii ei colegi de clasă. Vocea ei muzicală ne fermeca atunci când vorbea și ne ctea atingând cu sfială filele scrise în Braille. Mie-mi oferea tabloul cel mai reușit. Era scăldat în fericire.

I found answers to many questions: why was she now wearing dark glasses? Why was she accompanied by her grandmother, and especially the last journal entry.

Little by little we became inseparable. Long summer days offered us walks and get-togethers with her former classmates. Her musical voice charmed us when she was gently touching the Braille written on her paper. And she helped me to do the best paintings. She was swimming in happiness.

Temă

Descoperiți tâlcul însemnărilor din ultima zi de jurnal.
Ce credeți că ar fi vrut să scrie mai departe Simina?

Știați că...

Atenția și memoria sunt puncte forte ale nevăzătorilor. Atenția este relativ bine dezvoltată, ajută în dezvoltarea limbajului. Memoria are calități superioare, prin apelarea permanentă la ea, nevăzătorul realizează antrenarea acesteia.

La nevăzători, are loc formarea și dezvoltarea unor reprezentări spațiale pe baza explorării tactil-kinestezice a obiectelor, fiind cunoscut în limbajul comun ca „al șaselea simț”. În marile orașe din țară, în traficul rutier, există semafoare adaptate cu stimulare sonoră pentru nevăzători.

Exercise

Discover the meaning of the sentences from the last day of her journal.

What do you think Simina would write if she wrote more?

Did you know...

Attention and memory are strengths of the blind. Attention is relatively well developed, which helps in language development. Due to constant use, people with visual impairments usually have a good memory.

Visually impaired people are helped and specially trained dogs for protection and guidance. In big cities in the country, traffic, traffic lights are adjusted with sound stimulation for the blind.

Singurătate Loneliness

Stau singur lângă focul ce troznește
Și-aștept pe cineva s-apară.
Dar flacără mă biciuie și mă trezește,
Îmi spune STOP, dar gândul iară
În visele plăcute se-adâncește.

*I sit alone by the burning fire
And wait for someone to appear.
Flames whipped me, I inquire,
They told me STOP, but my thoughts
Again in sweet dreams I retire.*

Mă văd COPIL zglobiu, surâzător,
Sub larga zare ALERGÂND ferice,
Dar OASELE-mi DE STICLĂ rău mă dor
Și-mi curmă fericirea de a zice:
Aș vrea să MERG sau poate chiar să ZBOR!

*I see myself, a lively, laughing CHILD
Happy to RUN and play,
But my GLASS BONES hurt me wild,
Killing my joy to say:
I wish to WALK or maybe even FLY.*

La geamul meu a poposit o frunză,
E ultima rămasă în stejar.
Mă- ntreb ce-o fi gândind privind în URMĂ
La locul GOL...că e-n ZADAR
Ca să TRAIEȘTI și să te risipești în umbră?

*A leaf fell at my window
The last of the oak tree.
I wonder, what were its thoughts, saying FAREWELL
To the EMPTY tree... that it's in VAIN
To LIVE and then in shades remain?*

Nu, NIMIC, în viață nu-i întâmplător
În lumea ASTA plină de PĂCATE.
Chiar dacă OASELE DE STICLA DOR
PRIVESC ÎNCREZĂTOR, că poate
S-arată-n vis un înger păzitor.

*No, in life NOTHING is at chance
In THIS world full of SIN.
Even if GLASS BONES hurt,
With CONFIDENCE I look ahead and maybe
A guardian angel will appear.*

Te-oi aștepta, copile, în fiecare zi,
Ca să privim la focul ce troznește.
Cu JOCUL să-ți privesc, iar tu să fii
COPILARIA ce-mi lipsește
Și SOARELE strălucitor în zori de zi.

*I shall wait for you, child, every day
To watch the fire burning.
To watch you PLAY, so that you may
Be the CHILDHOOD that I miss
And the SUN, shining in the morning.*

Temă

Imaginează-ți că tu ai putea transforma visul copilului în realitate. Cum ai proceda?

Stiați că...

Osteogeneza imperfectă este cunoscută și sub denumirea de „boala oaselor de stică” sau „Maladie Lobstein”.

Oasele persoanei cu osteogeneza imperfectă sunt deosebit de fragile din cauza lipsei de calciu.

În caz de tulburări de osteogeneză imperfectă copilul trebuie ferit cu multă atenție de accidente, fracturi. și copilul trebuie să învețe să aibă grija de el însuși și trebuie să știe că este în stare de acest lucru.

Cu protezele și echipamentele adaptive, cum ar fi scaune cu rotile, atele, cadre și / sau modificări la domiciliu, multe persoane cu osteogeneză imperfectă pot obține un grad semnificativ de autonomie.

Exercise

Imagine that you could transform the dreams of the child into reality. What would happen?

Did you know...

Osteogeneza imperfecta is also known as brittle bones disease or Lobstein disease.

Bones of the person with osteogeneza imperfecta are particularly fragile because of a lack of calcium. Also, they are born with defective connective tissue, or without the ability to make it;

A child with osteogeneză imperfecta should be protected carefully from accidents, which may result in fractures. And the child must learn to take care of himself or herself and should know that they is capable of that.

With adaptive equipment such as crutches, wheelchairs, splints, grabbing arms, and/or modifications to the home many individuals with osteogeneză imperfecta can obtain a significant degree of autonomy.

Lecții de iubire

Lessons of love

Elevii sunt în pauză. Unii se bucură, fluturându-și mulțumiți testul de la limba română. Alții, lasă în jos capul, nemulțumiți de efortul depus.

Geta: Nu mai fi supărată, Ana! Hai mai bine să ne jucăm! Uite ce păpușă am adus azi!

Ana: Tu și păpușile tale mă faceți întotdeauna să zâmbesc..., dar (mai mult pentru sine)... calificativul de la test mă încântă. Ce va spune mama?!

Geta: Hai, Ana! E pauză. (Se învârte în jurul Anei, sărind de pe un picior pe altul și o ademenește cu buna ei dispoziție.)

Ana: Oare de ce nu mă pot supăra pe tine?! Hai să-ți văd păpușa... Ce rochiță frumoasă are!

Geta: I-am pieptănat părul ca pe al tău. Uite, i-am pus și agrafă, așa ca a ta.

Ana: Da, acum observ... Dar ei, oricum îi stă mai bine.

The children are out on break. Some are happy, showing off with their Romanian language test. Others bow their heads, unhappy with the efforts they made.

Geta: Do no be upset, Ana! Let's better go and play! Look what a doll I brought today!

Ana: You and your dolls, you always make me smile... but (more to herself)... my test grade makes me sad. What will mum say?

Geta: Come on, Ana! It's break time. (Running around Ana, jumping from one foot to the other and trying to make Ana happy)

Geta: Why can't I ever get upset with you?! Show me your doll... What a beautiful dress she has!

Geta: I combed her hair like yours. Look, I even put a hairpin, exactly like yours.

Ana: Yes, I see it now... It looks better on her anyway.

Geta: Nu-i adevărat! Tu ești de mii de ori mai frumoasă decât păpușa mea!

Ana: Și tu ești frumoasă, Geta!

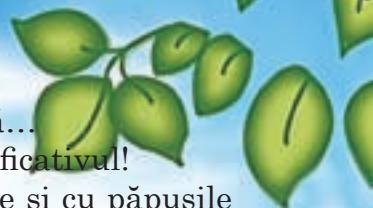
Geta: Nu, nu sunt frumoasă! L-ai auzit pe Virgil când mi-a spus „față tocită”?! Tu ești prietena mea frumoasă. Eu sunt doar puțin frumoasă.

Geta: It is not true! You are a thousand times more beautiful than my doll!

Ana: You are beautiful too, Geta!

Geta: No, I am not beautiful! Didn't you hear Virgil tell me „fish face”?! You are my beautiful friend. I am only a little bit beautiful.

Ana: Ai un suflet frumos! Prietenia ta mă bucură...
Uite, mi-a trecut supărarea. O să-mi corectez eu calificativul!

Geta: Vezi? Vezi? Să te joci în fiecare zi cu mine și cu păpușile mele!

După ora de educație plastică, elevii se îndreaptă spre casă. Geta și Ana sunt vecine. Vin și se întorc de la școală împreună. Astăzi le atrase privirea o fetiță care cerșea. Stătea pe un carton. Într-o cutiuță, câțiva trecători îi aruncaseră niște bănuți.

Geta: Săraca, i-o fi foame?

Ana: Întreab-o!

Geta (apropiindu-se): Cum te cheamă?... Eu sunt Geta.

Fetiță (uitându-se urât la cele două): Lăsați-mă în pace!

Geta: Ți-e foame?

Fetiță: (nu spune nimic)...

Geta: Unde-i mama ta?

Fetiță (după o pauză destul de lungă...): Acasă! Plecați de aici că vine fratele meu...va crede că vreți să-mi luati banii!

Geta: Nu ți-e frig?...Nu-i vară!

Ana: Hai, Geta, las-o în pace!

Ana: You have a beautiful soul! Your friendship gives me joy... Look, I am not upset anymore. I will do something about my grade!

Geta: See? See?... You should play with me and my dolls everyday.

After the Arts class, the children were going home. Geta and Ana are neighbors. They go to school and turn back home together. Today their attention was drawn by a little girl begging. She was sitting on a cardboard. Inside a little box, a few by-passers threw in some coins.

Geta: Poor thing, do you think she's hungry?

Ana: Ask her.

Geta (getting closer): What is your name?... I am Geta.

The little girl (giving them a nasty look): Leave me alone!

Geta: Are you hungry?

The girl: (kept silent)

Geta: Where is your mother?

The girl (after a pretty long break): She's at home... Get away from here my brother will come... he will think you're stealing my money!

Geta: Aren't you cold?... It's not summer!

Ana: Come on Geta, leave her alone!

Geta: Nu-i fac rău!... (Și întorcându-se iar spre fetiță, o întrebă)
Mergi la școală?

Fetița (după o scurtă pauză): Nu! Ti-o zis bine cealaltă fată...
lasă-mă în pace! (Ana o trase ușor de mână pe Geta și plecară acasă.
Știa că acesteia îi plăcea să-și facă noi prieteni și, din această cauză,
uita uneori că este așteptată.)

Geta: I am not hurting her!... (Turning towards the little girl, she asked) Are you going to school?

The girl (after a short break): No! Listen to the other girl and leave me alone! (Ana gently pulled Geta away and they went home. She knew Geta really liked making new friend and, because of this, she sometimes forgot someone was waiting for her at home)

A doua zi, în drum spre școală:

Geta: Oare și azi e acolo fata aceea?

Ana: Poate... da, poate... nu!

Geta: Uite-o! (și aleargă spre ea) Ti-am adus pâine cu unt și un măr.

Ana: Hai, Geta, că e târziu!

Aceeași zi, în drum spre casă:

Geta: N-a plecat! (Aleargă și se aşază lângă fetiță.) Vrei să-mi vezi păpușa?

Fetița: Vreau.

Geta: Uite, seamănă cu Ana! Ai și tu păpuși?

Fetița: Eu nu mă joc...n-am timp.

Geta: N-ai păpuși?! Cu ce te joci?

Fetița: Tu nu înțelegi că eu n-am jucării și că n-am timp să mă joc?!

Geta: Cum te cheamă?

Fetița: Dida.

Geta: Dida...e frumos. (și uitându-se spre Ana) Și Ana e frumos.

The next day, on the way to school

Geta: I wonder if that girl is still there today...

Ana: Maybe she is, maybe she isn't!

Geta: There she is! (running towards her) I brought you some bread with butter and an apple.

Ana: Come on, Geta, it is late!

The same day, on the way home

Geta: She's still here! (She runs and sits down next to the girl) Do you want to see my doll?

The girl: I do.

Geta: See, she looks like Ana! Do you have any dolls?

The girl: I- I do not play... I do not have time.

Geta: You do not have any dolls?! What are you playing with?

The girl: Don't understand that I have neither toys nor time to play?!

Geta: What is your name?

The girl: Dida.

Geta: Dida... it's beautiful. (looking at Ana) Ana is also a beautiful name.

leonardo

Ana: Geta, eu mă grăbesc. Mergem?

Geta: Să mai stăm puțin.

Ana: Doar cinci minute...

Geta: Bine... (întorcându-se spre Dida) Ai văzut ce rochie frumoasă are păpușă?

Dimineața zilei următoare:

Ana: Sper ca astăzi să fac o compunere frumoasă. Vreau să iau un calificativ bun.

Geta: Tu ești deșteaptă... m-ai ajutat pe mine, pe Dana, pe Ioana... Uite-o pe Dida! (aleargă la ea, deschide ghiozdanul, scoate o punguță cu mâncare și o păpușă) Asta, tă-o dau tăie!

Dida: (O luă în mână. Zâmbi. Fața își se lumina.) Sigur mi-o dai?!

Geta: E a ta!

Ora de limbă română.

Elevii primesc ca sarcină de lucru să alcătuiască o compunere cu titlul „O faptă bună”. Ana, gândindu-se la buna ei prietenă, scrise următoarele:

Ana: Geta, I am in a hurry. Shall we go?

Geta: Lets stay a little longer.

Ana: Just five minutes...

Geta: Ok... (turning at Dida) Did you see what a beautiful dress the doll is wearing?

The next morning

Ana: I hope to write a nice composition today. I want to get a good grade.

Geta: You are smart... you helped me, Dana, Ioana... Look, there is Dida! (running towards her, she opens her schoolbag, taking out a bag of food and a doll). These are for you!

Dida (took them in her hand. She started smiling. Her face became brighter.) Are you sure I can have this?!

Geta: It's yours!

Romanian Language lesson. The children must write a composition named „A Good Deed”. Ana, thinking about her friend, wrote the following:

„Câți putem spune că avem prieteni adevărați?! Oare știm să-i apreciem?! Le recunoaștem meritele?!”

Când o privesc pe Geta, văd lumină, bunătate și veselie. Zburdălnicia ei mă înviorează, dă un alt sens copilăriei mele. Jocu-i nevinovat mă ademenește într-o lume lipsită de griji.

Dar i-am descoperit sufletul. Câți dintre noi s-ar fi aşezat lângă o fetiță care cerșea?! Câți i-ar fi dat să mănânce?! Cine ar fi renunțat la o păpușă, oferind-o unei cerșetoare?! Câți s-ar fi jucat cu ea și ar fi adus un zâmbet pe fața unui copil vizibil chinuit?!

În lumea ei, Geta e minunată. În lumea ei, Geta e fericită. Din lumea ei, Geta ne dă lecții de iubire.”

How many of us can say we have true friends?! How many of us can we really appreciate?! Do we see their merits?!

When I look at Geta, I see light, kindness and joy. Her playfulness cheers me up, gives meaning to my childhood. Her innocent games lure me into a carefree world.

But I have discovered her soul. How many of us would sit down next to a begging girl?! How many of us would give her food?! Who would give up their won doll, offering it to a beggar?! How many of us would have played with her, Bringing a smile on the face of an obviously tortured child?!

In her world, Geta is wonderful. In her world, Geta is happy. From her world, Geta is teaching us the lesson of love!

Temă

Argumentați afirmația: „În lumea ei, Geta e minunată. În lumea ei, Geta e fericită. Din lumea ei, Geta ne dă lecții de iubire”

Stiați că:

Simptomele sindromului Down variază larg de la copil la copil. În timp ce unii copii au nevoie de o atenție medicală deosebită, alții sunt sănătoși și duc o viață aproape independentă.

Este important să amintim că unii adulți și copii cu sindrom Down chiar dacă prezintă întârzieri în dezvoltare, au nevoie de încurajare pentru a-și dezvolta talentul în diverse domenii.

Copiii cu Sindrom Down sunt foarte afectuoși și dormici de multă dragoste. Arată-i dragostea de care are nevoie și sigur vei câștiga un prieten.

Exercise

Explain the statement from the story: "In her world, Geta is wonderful. In her world, Geta is happy. From her world, Geta is teaching us the lesson of love!".

Did you know that...

Down syndrome symptoms vary widely from child to child. While some children need special medical attention, others are healthy and lead a life almost independent;

Children with Down syndrome are very affectionate and eager for more love. Show them the love they need and you are sure to make a friend;

It is important to remember that while children and adults with Down syndrome experience developmental delays, they also have many talents and gifts and should be given the opportunity and encouragement to develop them.

Cuprins

Summary

Colț de rai
Piece of heaven

6

Bucuriile iernii
Winter Joys

15

Crâmpel din viața Silviei
A moment in Silvia's Life

25

De ce?
Why...?

36

Destăinuirile lui Dănuț
Dănuț and His Confessions

41

Emoțiile primului an școlar
Thrills of the First School Year

50

Prietenie
Friendship

61

Jurnalul unei Copile
Diary of a Child

72

Singurătate
Loneliness

81

Lecții de iubire
Lessons of love

87

